AUGUST 30, 1968 — No. 868 — 23rd YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

Tsjecho Slowakije

Het leek er inderdaad op, dat de gematigde communisten in Tsjecho Slowakije het in hun actie voor meer vrijheid hadden gewonnen van de dictators in Moskou. Het leek er op, dat de conferentie in Bratislava gunstig was verlopen en dat het bezoek van Ulbricht op een fiasco voor deze was uitgelopen. Velen vroegen zich verwonderd af hoe de nieuwe leiders in Tsjecho Slowakije het klaar hadden gespeeld en hoe Rusland dit alles maar lijdelijk kon toelaten. Tot de ochtendbladen van 21 augustus meldden, dat Russen, Polen en Oost-Duitsers de grens hadden overschreden, klaarblijkelijk met de bedoeling om het ontrouwe Tsjecho Slowakije in het gareel te brengen.

Wij weten niet hoe de toestand zich zal ontwikkelen en op het moment dat ons blad verschijnt, zal men zich een beter oordeel kunnen vormen van de situatie. Maar momenteel houden wij ons hart vast. Loopt dit uit op een herhaling van Hongarije in 1956? De reacties op de maatregelen die Mr. Dubcek en zijn medewerkers genomen hadden, lieten duidelijk zien, dat het Tsjecho Slowaakse volk meer dan genoeg heeft van het communistisch bewind. Maar daar stoort Rusland zich niet aan.

Amerikaanse deskundigen op het gebied van Oost-Europese zaken hadden de Russische interventie verwacht. Voor hun was de grensoverschrijding geen verrassing. Maar voor de wereld en zeker voor het Tsjecho Slowaakse volk is het een wreed ontwaken uit een droom geweest. God zij Europa genadig!

Welke toekomst gaat Tsjecho Slowakije tegemoet? Er is niemand, die hier een afdoend antwoord op kan geven, maar de toekomst ziet er zeer donker uit. Vooral op godsdienstig gebied. Tsjecho Slowakije is het land van Johannes Hus! Zeker, toen hij op de brandstapel werd gezet, was er eveneens vervolging, maar een later geslacht heeft hem toch de erkenning gegeven die hem toekwam. In Praag staat een groot standbeeld van deze hervormer.

Maar wat godsdienstvrijheid in een communistische staat betekent, kwam nog eens weer duidelijk aan het licht in een brief, die de bekende Rev. Wurmbrand uit Roemenië (de schrijver van het bekende boekje over de geloofsvervolgingen in dat land) schreef:

> "We received word concerning two ministers of religion who were convicted in Russia to ten years imprisonment because they had conducted a christian funeral service. The one leaves nine children behind, the other five. We owe it to you too that we were able to send some inital help. But this work is very dangerous for me and all my assistants.
>
> Bishop Draganivici, a Yugoslavian refugee, was recently kidnapped by Tito's agents. Who knows what tortures he has to undergo in Yugoslavia, and this is a so-called 'generous' communist country! English and American ministers of religion have visited the country and spoken highly of its liberties. But did they also visit a Yugoslavian prison? If not, why not? Then they could have met bishop Nastici, who recently died after 17 years of imprisonment. Never believe even one single word about liberty in the communist camp. It would be the same as believing there is much happiness in hell."

Gaat Tsjecho Slowakije zulk een toekomst tegemoet?

Het ziet er niet naar uit dat iemand in de vrije wereld een hand tot hun redding kan uitsteken. Neen, maar de gehele christenheid in de vrije wereld kan wel als één man bidden voor het verbreken van het werk van de satan, ook in Tsjecho Slowakije.

★

Periodieken

Hoe moeilijk het is voor week- en maandbladen om het hoofd boven water te houden blijkt wel uit het feit, dat twee grote tijdschriften besloten hebben het bijltje er bij neer te leggen. De Toronto **Star Weekly** (een blad met een oplage van ruim 645.000 exemplaren) ziet zich genoodzaakt einde september van dit jaar de publicatie te staken. Het gaat niet meer. De kosten zijn veel hoger dan het inkomen van abonnementen en advertenties. En de **Family Herald**, een blad dat in ongeveer 412.000 farms kwam, zal eveneens in september ophouden te bestaan.

Dat twee van zulke reuzen (in termen van Canadese uitgevers) de strijd staken, is niet alleen een betreurenswaardig feit voor de mensen die aan die bladen werken, maar het is tevens een teken van de moeilijke tijd die Canadese tijdschrift-uitgevers doormaken. Het publiek merkt dit niet. Ieder blad zal zo lang mogelijk het aanzien geven van goed te gaan. En als men de advertentie-tarieven nagaat, dan is men geneigd te zeggen, dat zulke bedragen een ieder in staat moet stellen zulk een tijdschrift rendabel te maken. Maar de feiten zijn anders. De kosten van het produceren van een tijdschrift zijn dusdanig gestegen, dat het een toer is "to make ends meet".

Dat wij daarom aandringen op het toenemen van ons aantal abonnees is geen luxe, maar voor het voortbestaan van ons blad zeer noodzakelijk.

★

Overschot in een hongerende wereld

Toen enkele jaren geleden Rusland en Communist China enorme hoeveelheden graan van Canada kochten, kon men stemmen horen, die vroegen of het wel verantwoord was om graan aan communisten te leveren. Die stemmen zijn verstomd, maar wel zijn er andere vragen gekomen. Vragen die gesteld worden of het niet mogelijk is graan aan communisten te verkopen. Want de toestand in de prairie-provincies is verre van rooskleurig.

Er zijn farmers die zo'n veertigduizend bushels in voorraad hebben er er geen weg mee weten. De elevators zitten vol en farmers krijgen geen cent voor hun graan totdat het is afgeleverd aan de elevators. Van vervoer is geen sprake omdat de arbeiders aan de graanelevators aan de St. Lawrence Seaway in staking zijn voor een loonsverhoging. Zij hebben dergelijke hoge eisen gesteld, dat een einde van de staking niet in zicht is.

De twee spoorwegmaatschappjen, de CNR en de CPR, hebben reeds 6000 boxcars beschikbaar gesteld voor tijdelijke opslag van het graan, maar het is niet genoeg. Het moge tijdelijke verlichting betekenen, maar het is geen oplossing uit de impasse.

Er zijn contracten met Rusland en met communistisch China. Rusland moet 150 miljoen bushels afnemen en van China verwacht men, dat het tussen de 25 en 75 miljoen bushels zal kopen. Maar of dat contract wordt nagekomen is een grote vraag. De oogst in Rusland is zelf goed geweest, zodat er geen dringende reden is om zoveel geld in de aankoop van graan te steken.

En dan te weten, dat er zoveel mensen in de wereld honger hebben .... De bevolkingstoename in de wereld moge een probleem zijn, de distributie van voedsel doet er zeker niet voor onder.

★

China

Een Japanse professor in de Theologie, dr. Masao Takenata, maakte in 1967 met een groep geleerden, journalisten en zakenmensen een reis van 20 dagen door de Volksrepubliek China. Na zijn terugkeer deelde hij mee: "In China heeft tegenwoordig het volk de plaats ingenomen, die God toekomt. Mao's redevoeringen zijn de Bijbel van de Chinezen. Het Chinese Communisme legt de nadruk op de herschepping en de vernieuwing van de mens; het is in hoge mate godsdienst."

Takenata, zo lezen we in **Der Gärtner**, deed mededelingen over een bezoek aan Anna Louise Strong in Peking, de schrijfster van de "Brieven uit China". Hij vertelde daarover: "Zij neemt aan dat de tegenwoordige onderdrukking van de religie spoedig opgeheven zal worden. Ik persoonlijk vermoed echter, dat in een zo groot land als China een culturele omwenteling een langduriger proces is."

Takenata heeft verlof gevraagd, vroegere bekenden uit de Christelijke Studentenwereldbond te ontmoeten. Dit werd hem echter geweigerd. Als hij kerken wilde zien, werd hem gezegd, dat ze gesloten waren. "Men kan alleen maar de buitenkant van de gebouwen bekijken," zei Takenata. "Op een morgen ging ik naar een kerk in Shanghai. Ik vond geen kruis; in plaats daarvan hing er een groot portret van Mao, rode vlaggen en spreuken aan het gebouw. De kerk zag eruit als een symbool van het lijden van de Christenen in China."

In Peking trachtte dr. Takenata een Rooms-Katholieke kerk binnen te gaan. De wacht belette het hem. De kerk scheen in een studiecentrum veranderd te zijn.

Andere kerken in Peking bevatten bureaus van het Rode Kruis, opslagplaatsen en kleuterscholen.

"Wij moeten de Chinezen helpen hun onjuist begrip van het Westen te overwinnen," zei prof. Takenata ten slotte. "In dit verband ben ik van mening, dat wij Japanners een wezenlijke rol hebben te spelen."

Wereldzending

Een hele groep afgevaardigden naar de Gereformeerde Oecumenische Synode kon men, een week voor ze naar Lunteren gingen, al aantreffen in Baarn in het Zendingscentrum. Daar was namelijk een zendingsconferentie georganiseerd door de synode. Het was voor het eerst in de geschiedenis, dat uit alle delen van de wereld, kerken van gereformeerde signatuur bijeen waren om over hun gezamenlijke zendingstaak te spreken. En men heeft gesproken, langdurig en diepgaand. Dat was ook nodig, om elkaar eerst wat beter te leren kennen en op de hoogte te komen van elkaars opvattingen. Die liepen, hoe kon het anders, nogal uiteen.

Een man als prof. dr Sudarmo uit Djakarta, vertegenwoordiger van de kerken van midden-Java en daar al jarenlang gewend aan de hartelijke oecumenische samenwerking, had er heel wat moeite mee om iets te begrijpen van de orthodox-presbyteriaanse predikant, John Galbraith uit Amerika, die scherp fulmineerde tegen de oecumenische beweging. En hoe moest dezelfde prof. Sudarmo denken over sommige Zuidafrikanen, die zich nog verzetten tegen "een kunstmatige eenheid" in de kerk, waarmee zij bedoelen, dat aparte gemeentevorming op grond van huidskleur gewenst kan zijn.

Nu kan in zo'n internationale conferentie ieder z'n zegje doen en vervolgens weer naar huis reizen, zonder dat iemand er wijzer van geworden is. Dat is in Baarn niet gebeurd. Vooral de kleine gereformeerde kerkgemeenschappen, die vaak in een sterk isolement leven, kregen in de Baarnse conferentie een kijk op de wijdheid van de zendingswereld. En, zo concludeerden gereformeerde zendingsmensen als ds. P. G. van Berge en ds J. Slomp na afloop: dat heeft hen toch aan het denken gezet.

Waarover denken ze na? Om maar iets te noemen: moeten wij in de zendingslanden gereformeerde kerken stichten of, zeg maar gewoon christelijke kerken zonder meer? Voor prof. S. Yoshioka, president van de gereformeerde theologische hogeschool te Kobe in Japan was dat eerst geen vraag. Het doel van zending is, zei hij de vestiging van de kerk van Christus, maar dat is de gereformeerde kerk, omdat zij in geloofsleer en kerkorde de meest bijbelse manifestatie van de kerk van Christus is.

Maar, zo vroegen o.a. de Indonesiërs, hoe kun je een gereformeerde kerk stichten als er nog geen gedeformeerde kerk is! De kerken van midden-Java zijn uit de gereformeerde zending voortgekomen, maar ze hebben zich nooit gereformeerd genoemd. Nu kon men zich anderzijds wel indenken, dat de Japanse hoogleraar sprak zoals hij deed. In Japan immers is in 1946 een aparte gereformeerde kerk gesticht vanwege vrijzinnige amerkaanse invloeden in de gewone protestantse kerk van het land. Maar dat hoeft toch niet te betekenen, dat de zending overal uitsluitend gereformeerde kerken moet stichten?

Daar komt nog iets anders bij en de Indonesiërs zeiden dat ook openhartig: "Wij zijn in de praktijk van het kerkelijk leven nu eenmaal nauwer verbonden met de andere christelijke kerken van Indonesië dan met de gereformeerde kerken van Nederland, die zo ver weg zijn". En, zo voegde prof. Sudarmo er aan toe, daar hebben de gereformeerden in Nederland ook altijd veel begrip voor gehad. Zij hebben ons vrijgelaten om met de anderen samen te gaan werken in de oecumenische Raad van Kerken in Indonesië, ook al waren de gereformeerde kerken in Nederland zelf nog niet aan zoiets toe. Dat gold ook voor de samenwerking met andere kerken in de Theologische Hogeschool in Djakarta. Zo'n samenwerking kan men zich voor Nederland niet voorstellen. De Indonesische kerken gaf men echter de vrijheid een eigen weg te zoeken.

De vrijheid van de zelfstandig geworden zendingskerken: ook op dit punt rezen tal van vragen. Het lijkt of de gereformeerde kerken van Nederland daar het ruimst over denken. Een zendingskerk moet, als zij eenmaal zelfstandig is, haar eigen beslissingen nemen. De "moederkerk" kan advies geven, als dat gevraagd wordt, maar zij moet niet bemoeizuchtig zijn en de jonge kerken de kans geven zelf in de eigen volksgemeenschap een weg te vinden. Zo vanzelfsprekend is dat echter niet voor andere gereformeerde kerken in de wereld, die een veel nauwere band willen aanhouden met hun zendingskerken. Ook hier gold weer, dat wat in Baarn gezegd werd, tot nadenken kon stemmen. De Indonesische kerken gaven daar voldoende aanleiding toe.

Belangrijk was de Baarnse conferentie ook vanwege de ontmoetingen. Neem bijvoorbeeld de mensen van Zuid Afrika. Er waren vertegenwoordigers van de zogenaamde blanke kerken, maar ook van de kerken, die uit de zending zijn voortgekomen, o.a. uit de zending van de Nederduitse Gereformeerde Kerk. In Zuid Afrika zelf hebben ze lang niet genoeg contact met elkaar. Hier in Baarn hadden ze de tijd om met elkaar te praten. En: met anderen er bij.

Nog een merkwaardige ontmoeting: de Zuid Afrikanen zagen in Baarn na jaren weer mensen uit hun vroegere zendingskerk in Nigeria, de Tiv-kerk. In de zestiger jaren droegen ze hun zendingswerk in dat land over aan de Christian Reformed Church van Amerika. Getooid in kleurige gewaden waren de Nigerianen thans naar Baarn gereisd en nauwelijks aangekomen lieten ze zich al fotograferen met oude vrienden uit hun vroegere moederkerk van Zuid Afrika.

Uitspraken zijn er niet gedaan in Baarn. Ook werden geen resoluties aangenomen. Het is, en hoe kon dat anders bij deze eerste ontmoeting, gebleven bij kennismaking, bezinning en informatie. En dat is al heel wat. Van een volgende conferentie mag men ongetwijfeld meer verwachten aan gereformeerde visie op grote centrale vraagstukken, zoals de dialoog met de grote wereldgodsdiensten. Er zullen dan ook anderen achter de katheder moeten staan dan, zoals nu, vrijwel alleen blanken. Stof tot spreken is er genoeg voor de zendingsmensen, die in Baarn konden vernemen, dat de wereldbevolking met ongeveer 60 miljoen mensen per jaar toeneemt; de kerk echter met niet meer dan 2½ miljoen.

HOW SWEET IT IS! Maureen, a 3-year-old mare is a flower lover. She and her master, Constable Warren are among the force of 19 mounted police assigned to the Canadian National Exhibition.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Declined

for Abbotsford, B.C., Rev. L. M. Tamminga of Bethel, Sioux Center, Iowa.

for Clinton, Ont., Rev. H. Vander Plaat of East Strathroy, Ont.

DOCTORAAL EXAMEN

Rev. H. Vander Plaat, predikant bij de Chr. Ref. Church of East Strathroy, Ont., is geslaagd voor het doctoraal examen in the theologie aan de Vrije Universiteit te Amsterdam.

DS. VAN DER ZIEL THANS (SYN.) GEREFORMEERD

In het "Gereformeerd Weekblad" lazen wij, dat Ds. A. van der Ziel met het grootste deel van zijn "Tehuis-gemeente" zijn overgegaan naar de Gereformeerde (synodale) Kerken.

Hiermede is een einde gekomen aan een lange en voor alle betrokkenen moeizame strijd. Zoals bekend was Ds. van der Ziel predikant bij de Gereformeerde Kerk (art. 31) van Groningen. Ds. van der Ziel kwam echter tot de overtuiging, dat het afzonderlijk voortbestaan van synodaal en vrijgemaakte gereformeerden niet langer verantwoord was. Een deel van zijn kerkeraad was het hiermede niet eens en bracht de zaak op de classis. Vandaar kwam het op de particuliere synode en vandaar op de generale synode van de vrijgemaakte Gereformeerde Kerken. Tenslotte werd ds. van der Ziel afgezet, doch een deel van zijn vroegere kerk bleef bij hem. Men bleef vergaderen en werd bekend onder de naam "tehuis gemeente". Het liet zich aanzien, dat dit slechts een tijdelijke toestand was en dat men niet van zins was op zichzelf te blijven.

Nu ds. van der Ziel en degenen, die hem trouw zijn gebleven, zich bij de synodaal gereformeerden hebben aangesloten is een pijnlijke en onplezierige zaak uit de wereld.

WIJ LAZEN VOOR U

Het wonder van de negentiende eeuw (1)

Dit is de titel van een boek, dat in 1965 door H. Algra, de bekende hoofdredacteur van het Fries Dagblad, en historicus van naam, in het licht wordt gegeven.

Ik heb voor mij liggen de tweede druk, van 1966, de eerste verscheen in februari '66, wat wijst op een grote belangstelling.

Ik had me voorgenomen, iets te zeggen over de kerkgeschiedenis van de 19e eeuw, en had tot titel gekozen 'lessen der History'.

Toen ik echter het boek van Algra opnieuw las, kwam het mij voor dat het onderwerp hier behandeld, door de schrijver op zulk een keurige wijze is gedaan, dat het waard is door ons allen te worden gelezen en besproken.

Want het zijn de lessen der history, die ons hier worden gegeven.

Hoort hoe Algra zijn voorwoord begint:

> "Dit boek is ontstaan uit een verwondering, die tijdens het schrijven nog toenam.
>
> In het begin der 19e eeuw scheen het met het gereformeerd leven in Nederland afgelopen te zijn. In de loop van die eeuw is er echter in verschillende fasen en vormen een Gereformeerd Reveil gekomen, meest door stuwende krachten van onderen op, door kleine luyden, die zich op geen enkel man van naam, — dat is van erkende kunde en braafheid — beroemen kunnen, zoals in een officieel rapport van een Haags ambtenaar werd geformuleerd. De kleine steunpunten van deze mensen, gezelschappen en groepen, onduidelijk en weinig stabiel, werden tot vrije kerken met een groeiende verantwoordelijkheid en toenemende samenbinding. Die vrije kerken stimuleerden als in Engeland een gezonde democratische ontwikkeling van ons nationale bestel. Wie het kleine begin, de vele moeiten, de geringe ontwikkeling van de meeste, nader leert kennen, die voelt zijn verwondering groeien. En al meer ziet hij hier een wonder van genade, tot zegen voor ons volk."

Uit dit voorwoord merkt ge reeds, dat ge hier te doen hebt met een geschiedbeschrijving en -beschouwing, van één, die de hand Gods in de historie ziet. Mocht ge soms bij de tegenwoordige stand van zaken wat pessimistisch zijn over de toekomst der kerk; waar zo het verleden bezien wordt, daar is reden tot dank. Want als men in Nederland de geschiedenis der vrije kerken weer als een wonder van genade leert zien, dan is er alle hoop, dat het fundament der Kerk, de vrije gunst Gods — weer naar voren komt.

— —

Wie de geschiedenis van de 19e eeuw wil beschrijven, en dan met name de kerkgeschiedenis, die komt natuurlijk eerst bij de afscheiding van 1834 terecht. En met wat daaraan voorafging. Over de Franse tijd, over de puriteinen in Engeland en Schotland. Over de vervolging en over de emigratie. Over de Christian Reformed Church en over de Dopperskerk in Transvaal. Over de Doleantie en de V.U. Over Bavinck en Kuyper.

Ge voelt wel, dat is teveel om in één onderwerp te behandelen. Ik zal me dan beperken, en hier en daar enige grepen doen, maar dan toch zo dat we een indruk krijgen van het geheel.

— —

En dan begin ik bij Bilderdijk: Een merkwaardig man, naar de wereld: een dwaas. Er zou over hem een uitgebreide levensgeschiedenis te schrijven zijn. Het is dan ook gebeurd. Voor en Tegen. Allard Pierson beschrijft hem in 'Oudere Tijdgenoten' en begint: Het eerste wat in Bilderdijk boeit is de burgerlijke stand van deze ongewone man. Zijn Vader heette Nederland en zijn Moeder Amsterdam. Ons volk heeft moeten voortbrengen: Spinoza, Rembrandt en Bilderdijk, een uitgeworpen Jood en twee mannen van de kunst, wier boedel om schulden is verkocht.

Bilderdijk, de eeuwig ontevredene, met zichzelf, met de gehele 18e eeuw.

'Mijn kindsheid, jeugd en bloei,
was eene reeks van plagen,
'Mijn verd're levenstijd een
handvol wind.

In 1795 het land uitgezet, is Holland hem te eng. Maar in 1806 weer teruggekeerd ontboezemt hij:

"'k Heb dan met mijn strammen voet
Eindelijk uit d' ontstuimen vloed
Hollands vaste wal betreden.
'k Heb mijn kromgesloofde leden
Op zijn bodem uitgestrekt,
'k Heb hem met mijn lijf bedekt;
'k Heb hem met mijn arm omvademd,
'k Heb zijn lucht weer ingeademd,
'k Heb zijn hemel weergezien.

En eindelijk is alleen Leiden in heel Holland het leven waard. Hoe ging hij daar als een vogelverschrikker langs de straat. Hoe schold hij op de nieuwe spelling van Siegenbeek, op Duitse bedden en Duitse kachels in één vers.

Twintig jaar voor zijn dood geeft hij zijn afscheid — nog midden in de tijd der Franse bezetting:

Holland groeit weer,
Holland bloeit weer,
Hollands naam is weer hersteld.
Holland, uit het stof herrezen,
Zal opnieuw mijn Holland wezen,
Stervend heb 'k u gemeld.

Maar, en daar legt Algra de nadruk op, er is ook een andere Bilderdijk. In de vorige eeuw verschenen er boekjes, wat men noemde bekeringsgeschiedenissen, met als titel: Gods genade verheerlijkt in een arm mensenkind, en zie, ook zulk een boek zou over Bilderdijk te schrijven zijn.

Als hij, zijn weg overdenkende, en na allerlei uitvluchten te hebben beschreven dicht:

Genadig God, die in mijn boezem leest,
Ik vlied tot U, en wil, maar kan niet smeeken,
Aanschouw mijn nood, mijn neergezonken geest,
En zie mijn oog van stille tranen leken.

Ik zie op U met kinderlijk ontzag,
Met Christen hoop noch lauw, noch ongeduldig,
Ach leer gij mij, hetgeen ik bidden mag,
Bid zelf in mij, zoo is mij bee onschuldig.

Als hij dat gedicht maakt, ziet ge de strijd in Bilderdijks leven. De strijd, die elk christen kent, tussen vlees en geest.

De bevrijding van Nederland in 1813, waarnaar Bilderdijk zo vurig had uitgezien, bracht voor hem geen persoonlijk voordeel. Hij verkreeg geen professoraat. Hij vestigt zich dan als Tutor in Leiden en gedurende meer dan tien jaren volgen de uitnemendste van Leidens studenten zijn privaatlesen in geschiedenis. Het ging vooral tegen de geschiedbeschouwing van Wagenaar. Later zijn Bilderdijks lessen in History uitgegeven in 13 dikke delen. Wie ooit de moeite heeft genomen ze te bestuderen, die staat verwonderd over wat zoal in een geschiedenis kan behandeld worden.

Maar één ding wordt duidelijk: deze man ziet de geschiedenis als een groot drama, dat heenloopt naar de komst van Christus. Had Bilderdijk altijd gelijk? Neen, we weten wel beter, hij was vaak buitensporig, zijn leer over het staatsgezag, zijn afkeer van vrouwenregering, om maar enkele dingen te noemen, zullen we niet gaarne onderschrijven. Maar Bilderdijk heeft gezien, dat een volk verloren gaat, als het de geopenbaarde waarheid loslaat.

Geen nood, wij redden 't zonder God....
Maar die het zeggen.... zinken.

Zijn leerlingen behoorden tot de beste zonen van het Nederland dier dagen. Twee zoons van Gijsbert Karel van Hogendorp, Dirk en Karel, die bijna met schrik hadden bemerkt dat de oude zoveel op van Oldenbarnevelt geleek. En dan Groen van Prinsterer, altijd dankbaar jegens, en altijd zelfstandig tegenover Bilderdijk. Da Costa, de bekeerde Jood en de rijk begaafde dichter. Dat waren de rijken, de edelen. Maar daar waren de bijltjes en de schrijnwerkers in Leiden, die in Bilderdijk hun geestelijke vader zagen.

— —

Waarom ik met Bilderdijk begon: Hij is het, die de ogen heeft geopend voor de verderfelijke leer der Franse revolutie, die in staat en kerk doorwerkte. Is dat niet aan een wonder te danken, dat aan het begin der 19e eeuw, toen de ganse geleerde wereld met God had afgedaan; toen zelfs in de Kerk het licht was gedoofd en het klare Woord Gods was ingeruild voor de Kantiaanse trias: God, Deugd en onsterfelijkheid; is dat niet een wonder van genade, dat daar een man verwekt wordt, die wel in zwakheid en zonden, maar toch daartegen ingaat, en weer wijst op de majesteit Gods in het leven van volk en staat.

P.M.

(Wordt vervolgd.)

LUXEMBURG: Het Luxemburgs Groothertogelijk Gezin hield "open hof": alle fotografen, die dat wilden, professionals en amateurs mochten vrijelijk plaatjes schieten van de familie, die lange tijd bereidwillig poseerden. Op de foto achter groothertogin Josephine-Charlotte en groothertog Jan met hun kinderen v.l.n.r. Margaretha (11), Hendrik (13), Marie-Astrid (14), Willem (5) en Jan (11).

✝ D. J. BAARSLAG, Dzn.

In de ouderdom van ruim 82 jaar is te Twello overleden de heer D. J. Baarslag Dzn., rustend hoofd ener christelijke school, die als auteur grote faam verkregen heeft. De heer Baarslag werd in 1886 te Zwolle geboren en ontving zijn opleiding aan de rijkskweekschool te Deventer. Nadat hij op enkele plaatsen als onderwijzer was geweest, diende hij de school met de bijbel te Hedel van 1916-1946 als hoofd. Hij schreef een toelichting op de bijbelse geschiedenis in 22 delen en was ook een kenner van de Hebreeuwse taal. Zijn standaardwerk verwierf grote vermaardheid en werd door hen die op de christelijke school les gaven algemeen gebruikt. Daarnaast schreef hij o.m.: Paulus door het Romeinse rijk, Bernard van Clairvaux, een drie-delig werd getiteld: De grote historie van een klein land; een tweedelig werk over de gelijkenissen, De open hemelpoort, benevens een groot aantal artikelen in allerlei periodieken. Tot aan zijn dood was hij medewerker aan het christelijke schoolblad "Onze Vacatures". Toen tijdens de bezetting ook het land tussen Maas en Waal frontgebied werd, kruide de heer Baarslag zijn kostbare manuscripten door de sneeuw naar Zaltbommel. Na de bevrijding keerde hij terug in de Bommelerwaard, waar zowel zijn huis als zijn bibliotheek bleken verdwenen te zijn. Op een boerderij vond hij onderdak en nadat hij zich van een tafel en een stoel had voorzien, schreef hij weer zijn bijdragen in een koeienstal. De laatste vijftien jaar woonde deze patriarchale figuur in Twello, waar de begrafenis in alle stilte heeft plaatsgevonden.

Attention Students
at the
UNIVERSITY OF WATERLOO
or
WATERLOO LUTHERAN UNIVERSITY
or
CONESTOGA COLLEGE
Please contact us when you have arrived.

A SPECIAL WELCOME EVENING IS PLANNED BY THE STUDENT CLUB FOR SEPTEMBER 26TH.
For further announcements see our Church Bulletin.

FIRST CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF KITCHENER, ONT.
Mr. R. C. VAN VELDHUISEN, Clerk & Student Elder, Phone 744-6765, 88 MacKenzie Ave., Kitchener.
Mr. A. W. DE GROOT, Student Elder, Phone 743-8593, 89 Highland Rd. E., Kitchener.

THIRD REVISED PRINTING
BY GRACE THROUGH FAITH
A Synopsis of Reformed Doctrine
by Dr. Remkes Kooistra

CONTENTS: Life is Religion — God's General Revelation — God's Special Revelation — Scripture and Confession — The Knowledge of God — Our God is Triune — God's Names — This God is our God — God and World — God and His World — God's Decree and Providence — Man in and after Paradise — Sin and its Results — The Covenant of Grace — Our Saviour and Lord — Salvation Obtained — Salvation Received — Elect in Christ — The Church — The Means of Grace — Baptism — The Lord's Supper — The Last Things.

PRICE PER COPY $1.50

Order from your bookstore or from the publishers

Guardian Publishing Company Ltd.
P.O. BOX 312, STATION B HAMILTON, ONT. CANADA

Buy from the people who advertise in this paper

INVOER v.d. E.E.G.

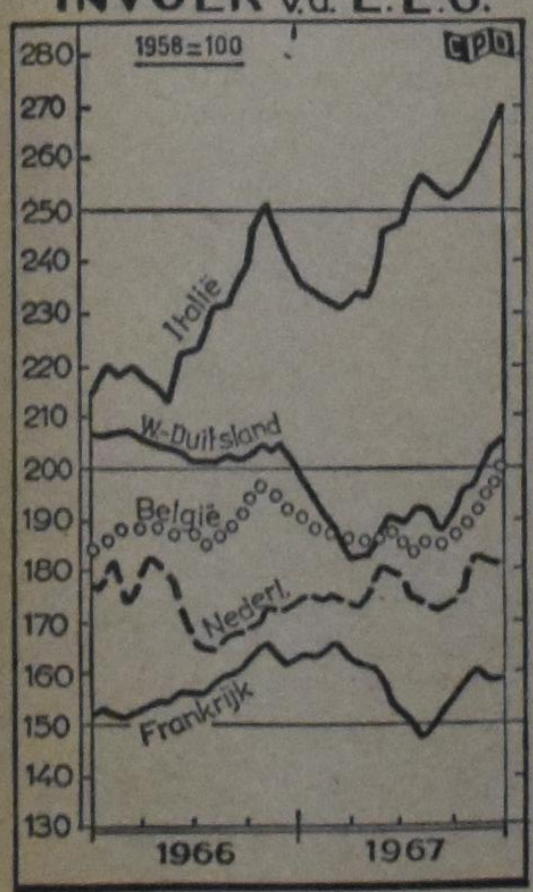

CALVINIST-CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be re-printed without permission of the publisher.

KOEKOEK ÉÉN ZANG

"Als je maar niet denkt, dat je er bent door de jongelui eens te laten collecteren, of door een vent van nog geen dertig bij de diakenen te zetten. De zaak ligt dieper. De jongeren vinden de kerk zoals die reilt en zeilt onbelangrijk. De kerk helpt hen niet in de situatie waarin zij staan: militaire dienst, welvaart, Vietnam . . . dáár zijn zij mee bezig, dat komt op ze af en debatten over 'Assen' en over de vrouw-in-het-ambt kunnen ze met de beste wil van de wereld niet meemaken."

Dit is een klein citaat uit een artikel in het dagblad "Trouw" van 18 mei j.l. dat een lezer zo vriendelijk was ons toe te zenden. Wij krijgen meer van dergelijke knipsels en je kunt er nu eenmaal niet elke week over schrijven. Maar dit keer willen wij er toch wel even verder op in gaan.

De hierboven aangehaalde woorden zijn van een socioloog, Dr. G. Dekker en het artikel ging over de houding van de gereformeerden in onze dagen. Daarin werd getracht duidelijk te maken dat de koekoek één zang van de gereformeerden tot het verleden dient te behoren. De gereformeerden dienen een voorbeeld te nemen aan de hervormden. Nu ja, bij de hervormden valt er ook wel iets aan te merken, maar men kan daar tenminste zeggen wat men denkt. Dat is bij de gereformeerden niet zo. Als een gereformeerde theoloog een bepaalde mening of gezichtspunt verkondigt, dan moet hij er dadelijk bij zeggen, dat hij dit of dat nog wel gelooft, om zijn gehoor gerust te stellen. Voordat hij verder kan gaan moet hij zorgen, dat zijn gehoor vertrouwen blijft stellen in zijn "positie".

Daar komt het artikel op neer. En om het geheel op te luisteren is er een foto afgedrukt van een massa-optocht tegen de Amerikaanse houding in Vietnam. Op die foto ziet men prof. dr. Verkuyl meewandelen. Daar nemen verschillende mensen aanstoot aan. Men kan zeggen, dat wat de professor privé doet zijn zijn eigen zaken. Maar aan de andere kant ziet men in professor Verkuyl toch in zekere zin de gereformeerde kerken waaraan hij verbonden is.

Daarom, zegt Dr. Dekker, de gereformeerde koekoek één zang moet afgelopen zijn. Men moet elkaar vrijheid geven te denken wat men wil en men moet elkaar toch met wederzijds vertrouwen benaderen. Vooral — en daar legt dr. Dekker sterk de nadruk op — men moet de jongeren niet van zich vervreemden. Vietnam, Zuid-Afrika, de welvaart — dat is wat hen interresseert. Niet "Assen" of de vrouw-in-het-ambt.

Wij gaan even mee in de gedachtengang. Zuid-Afrika komt op de jongeren af en zij willen dat de kerk hen daarbij helpt. In alle openheid nu, waar en hoe willen zij dat de kerk helpt? Zeggen wij teveel, als wij beweren dat bedoeld wordt dat de jongeren uit de mond van de leiders van de kerk horen, dat Zuid-Afrika fout is? Zij zijn niet zozeer geïnteresseerd in het rustig bekijken van het vraagstuk, in het afwegen van vóór en tegen van de apartheidspolitiek, neen, wat zij willen is een kerkelijke veroordeling van de politiek daar in het zuiden. En wat willen zij van Vietnam? Een eerlijk en onbevangen beoordeling van de situatie daar? Dus niet alleen een beoordeling van de Amerikaanse en Australische actie, maar ook het in ogenschouw nemen van de onophoudelijke en felle infiltratie van de communisten uit het noorden? Of wil men een kerkelijke veroordeling van de Amerikaanse bombardementen zonder te letten op de gevolgen, die het stopzetten van de Amerikaanse acties zouden hebben? En wat wil men met de welvaart? Ja, wat wil men ermee? Wil men dat de kerk het woord van Paulus laat horen, dat wij alles bezitten als niet bezittende? Dat wij dus de gehele welvaart of wat wij ook hebben, alleen bezitten in God? Dat wij inderdaad niets buiten Hem hebben, maar dat wij daarentegen alles in Hem hebben, de welvaart inbegrepen?

Wat verwacht men van de kerk? Dat wij die valse onderscheiding blijven maken van ouderen en jongeren in de kerk? Wat is de kerk dan? Wat is het anders dan de verzameling van de door Jezus gekochten? Wat is het anders dan de nieuwe mensheid, die de Zoon van God zich van over de gehele wereld vergadert tot Zijn eeuwig eigendom? Wat wil men toch? Waar zoekt men het? En wat zoekt men?

Op het gevaar af misverstaan te worden lopen wij ons inziens gevaar, dat wij van het Woord van God weggelopen zijn en nu elkaar niet meer kunnen vinden. Vietnam, Zuid Afrika, welvaart, de kerk, en wat men maar noemen wil zijn geen eenheden op zichzelf. De gehele Assen-kwestie heeft net zoveel met mijn geloof te maken als mijn houding tegenover de dienstplicht of tegenover Vietnam. Ik mag die verschillende onderwerpen als christen niet van elkaar rukken. Ik leef als Christen en als Christen heb ik een antwoord te zoeken op de vragen. Nog niet eens in de eerste plaats heeft de kerk dat te doen, maar ik persoonlijk heb dat te doen. Och, ik kan me zo gemakkelijk verschuilen achter de kerk. Ik kan er op afgeven, ik kan haar becritiseren, en ik kan zelf buiten schot blijven. Dat althans kan ik mezelf wijs maken. Maar de werkelijkheid is anders. De werkelijkheid is dat mijn hart onrustig is en dat ik die onrust probeer te verbergen achter critiek op de kerk.

Wij worden wel wat moe van dat geforceerde presenteren van alle soorten politieke, sociale en maatschappelijke onderwerpen. Natuurlijk kan men het niet ontkennen, dat die onderwerpen er zijn en dat men daar een oordeel en een oplossing voor zoeken moet. Maar als men wil dat de kerk er een woord over zeggen zal, dan moet men bedenken, dat men er zelf een woord over zeggen moet. Als ik geloof, dan maak ik deel uit van die kerk. Zodra ik het dus over de kerk heb, heb ik het tevens over mezelf.

In het bovengenoemde artikel staat ook nog, dat eigenlijk de hele bestaande kerkelijke structuur op de helling moet. Dit is dan blijkbaar bedoeld in die zin, dat de kerk niet moet verwachten dat de jongeren naar haar toekomen, maar dat zij naar de jongeren toedenken moet. Misschien is dit wel zo, als wij dan maar bedenken, dat als de kerkelijke structuur op de helling moet, wij met elkaar op de helling moeten. Als u daar een ander woord voor wilt, dan zouden wij willen zeggen, dat wij allen, ouderen en jongeren, moeten beseffen, dat het leven van een gelovige een leven van dagelijkse bekering is en moet zijn.

Wij zijn er echt een beetje bang voor, dat men de netelige onderwerpen wil bespreken zonder zich er grondig van bewust te zijn, dat wij allen, ouderen en jongeren, door en door bedorven zijn en alleen door het werk van de Heilige Geest tot een ander inzicht, tot een nieuw leven kunnen komen. Ik kan over geen enkel onderwerp christelijk denken, als God niet eerst tot mij gekomen is. Beseffen wij goed, wat dit betekent?

En als God tot ons gekomen is, dan wordt onze denkrichting anders. Dan denken wij niet meer van onszelf uit, maar van God uit. Dan gaat het in welk onderwerp ook, om God. En zodra wij God het doel en het centrum van ons denken en spreken hebben gemaakt, hebben wij een kloof overbrugd en hebben wij gemeenschap met elkaar.

D.F.

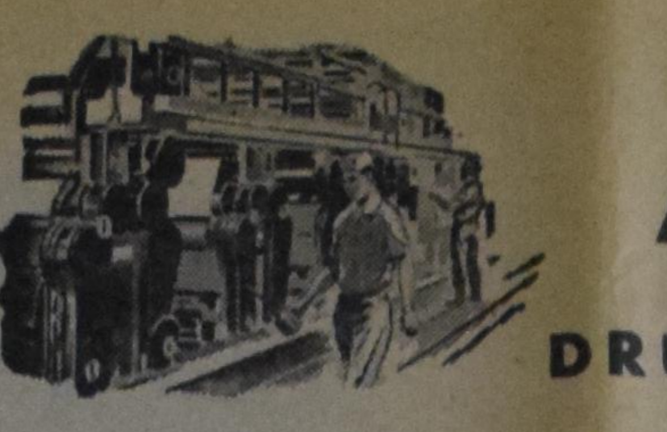

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Als bloembedden

De Oosterling is sterk betrokken bij de gemeenschap, waarin hij verkeert. Men kan dit zien aan de mensen zelf en aan de huizen die ze bewonen. In dorpen en steden van het Nabije Oosten plegen de huizen, ook al is er ruimte in overvloed, vlak bij elkaar te staan. Het verschijnsel van lintbebouwing, huizen in schier eindeloze rijen op enige afstand van elkaar gezet langs vaarten en wegen, is in het Oosten onbekend. De mensen zoeken elkaar en leven daarom graag vlak bij elkaar. Staan de huizen dicht op elkaar gepakt, zodat men elkaar steeds kan zien, de indeling van de woningen biedt over het algemeen ook weinig gelegenheid tot afzondering. Er is ook weinig behoefte aan. Zelfs in geval van ziekte wordt de patiën niet apart gelegd. In ernstige gevallen kan thans opname in een ziekenhuis worden overwogen, maar zolang mogelijk is naar algemeen gevoelen de beste plaats voor de zieke in de familiekring, in de kamer waar het dagelijkse leven zich afspeelt.

Zelfs op straat kan men opmerken hoe de mensen elkaar zoeken. Gedurende de vastenmaand voor de moslims, **ramadan,** waren mijn vrouw en ik er in Damascus getuige van, hoe in de namiddag, na het kanonschot waarmee het einde van de vasten voor die dag werd aangekondigd, de mannen op straat haastig bij elkaar gingen zitten om het eten, dat was klaargemaakt vóórdat het verlossende schot weerklonk, gezamenlijk te gebruiken. De kooplui die de gehele dag in de kleine winkeltjes van de **soek** concurrerend hun artikelen hadden aangeprezen, zaten nu gezellig bijeen in een kleine kring om te eten en te drinken na de lange dag van onthouding.

Er is steeds een hechte verbondenheid van familieleden en van mensen, die in eenzelfde streek wonen. Een stad van enige omvang kent bepaalde kwartieren. In Beiroet is een stadsdeel bijna uitsluitend bevolkt door Armeniërs; daarnaast is er een Jodenwijk en een kwartier waar de Syriërs zich hebben gevestigd. De dorpen in Libanon zijn bewoond ofwel door christenen ofwel door moslims.

Evengoed als de christenen weer in bepaalde groepen uiteenvallen, zijn er ook onderscheidingen aan te brengen voor de moslimbevolking. In het Zuiden van Libanon wonen overwegend Schiïeten, in het Noorden daarentegen vooral Sunnieten, terwijl de bergen van Libanon voor een deel worden bevolkt door Druzen. Een soortgelijke verdeling kan worden aangegeven voor de christenen. De meeste Maronieten vindt men in het gebergte, Armeniërs vooral in Beiroet en omgeving. De politieke organisatie sluit zich bij deze verdeling aan. Een stelsel van partijen die op grond van een beginselprogram aanhangers pogen te werven, is onbekend. Al naar gelang de sterkte van de religieuze groep of van de familie is, zijn er zetels in de volksvertegenwoordiging beschikbaar.

In de loop van dit voorjaar werden in Libanon, als enige van de Arabische landen, verkiezingen gehouden. Wekenlang heeft het land hieronder gezucht, omdat de verkiezingen districtsgewijze gehouden moesten worden onder toezicht van het leger. De zetelverdeling stond van te voren vast. Van de in totaal 99 zetels in het parlement waren er 30 bestemd voor de Maronieten, 20 voor de Sunnieten, 19 voor de Schiïeten, 11 voor de Grieks-Orthodoxen, 6 voor de Grieks-Katholieken, 6 voor de Druzen, 4 voor de Armeens-Orthodoxen, 1 voor de Armeens-Katholieken, 1 voor de Protestante en 1 voor de kleine groeperingen. Deze verdeling is na eindeloze discussies op grond van de vermoedelijke getalssterkte van elke groepering een aantal jaren geleden aanvaard. Wat niet vaststond bij deze verkiezingen was, welke personen als vertegenwoordigers van deze groepen zouden optreden. Over de bezetting van de zetels is fel gestreden. Er zijn dreigementen geuit, oude familievetes opgelaaid, stemmen gekocht, schoten afgevuurd op aanhangers van bepaalde personen, zelfs slachtoffers gevallen, hoewel het leger met tanks en mitraieurs paraat was om zoveel mogelijk de orde te handhaven.

Met deze factoren van familie- en stamverwantschap moet men naar het mij voorkomt rekening houden bij de vertaling van een uitdrukking in het evangelie naar Marcus, die in de commentaren tot uteenlopende verklaringen heeft geleid.

Bij de eerste wonderbare spijziging die door deze evangelist wordt beschreven in hoofdstuk 6:35-44 heeft de Here Jezus de discipelen opgedragen de duizenden te laten zitten op het groene gras, 6:39. Uit de laatste aanduiding kan worden afgeleid dat het monder van de vermenigvuldiging van de broden en de vissen moet hebben plaatsgevonden in het voorjaar, waarschijnlijk omstreeks Pasen. Later in het jaar zou het gras niet groen zijn geweest, maar dor. Toen de discipelen het verzoek van de Heer aan de duizenden hadden overgebracht gingen de mensen zitten in groepen van honderd en van vijftig.

De woorden waarmee deze rangschikking in het Grieks wordt ingeleid hebben aanleiding gegeven tot moeilijkheden bij de vertaling. Er staan nl. een paar woorden die vertaald dienen te worden door "bloembedden", en de vraag is "hoe kunnen nu mensen als bloembedden bijeen zijn?"

Wie rekening houdt met de bovenomschreven instelling van de Oosterling heeft met deze uitdrukking weinig moeite. Nederlanders hebben een goed voorbeeld in de bollenvelden. In het voorjaar staan de verschillende variëteiten onder de narcissen, tulpen, hyacinthen enz. in afgepaste bloembedden bij elkaar en bieden aldus een uniek panorama aan de bezoekers. Elke soort staat in zijn eigen bloembed en vormt een geheel met bloemen die dezelfde naam dragen en dezelfde kleur opleveren.

Zo zaten de mensen die Jezus gevolgd waren en nu gespijzigd zouden worden met de vijf broden en de twee vissen die disponibel waren, als bloemen van dezelfde soort in bloembedden bijeen, naar de steden waaruit ze afkomstig waren en naar de families waartoe ze behoorden in niet al te grote groepen van hoogstens honderd en vijftig man sterk. De bestaande gemeenschap, gevormd door stad, dorp of familie, werd ook bij de spijziging geëerbiedigd. De mensen zaten niet in willekeurige orde door elkaar als toeschouwers op de tribunes bij een voetbalwedstrijd, maar als bloemen in een bed, soort bij soort, naar hun steden en families.

Volgens de overlevering is het evangelie naar Marcus ontstaan te Rome, als resultaat van de prediking die Petrus daar hield. Het ligt voor de hand dat Petrus naar een typerende uitdrukking heeft gezocht om de bevolking van de hoofdstad van het rijk iets te laten gevoelen van de saamhorigheid, die bij de Oosterlingen gevonden wordt. Mogelijk is de apostel onder de indruk geweest van het geheel andere levenspatroon in de Romeinse wereld. Misschien heeft Petrus op een van zijn wandelingen door Rome in een fraai aangelegde tuin één of meer bloembedden gezien, en daaraan de beeldende uitdrukking ontleend, die we in de door Marcus gegeven beschrijving van de spijziging van de duizenden terugvinden.

H. Mulder,
"Gereformeerd Weekblad".

Herstel van de goederen-invoer van de EEG

De voorlichtingsdienst van de EEG zegt in een overzicht dat het herstel van de goedereninvoer van de EEG zich in de laatste maanden van 1967 duidelijk in een opgaande lijn bewoog. Volgens de voor het seizoen gecorrigeerde waardecijfers bereikte de toeneming, van het derde op het vierde kwartaal, ongeveer 6%. In deze groeiversnelling kwam vooral het herstel van de bedrijvigheid tot uiting, dat zich in alle zes landen meer of minder geprononceerd heeft doorgezet en dat in zijn eerste fase vooral de vraag naar grondstoffen en halffabrikaten sterk deed stijgen. Bovendien deed zich het effect gevoelen van incidentelen factoren, zoals duurder geworden aardolie-invoer.

In Duitsland waren vervroegde aankopen aan de orde met het oog op de invoering van de belasting op de toegevoegde waarde 1968. Een grote invoerstijging deed zich in Italië voor; deze had vooral betrekking op de grondstoffen en investeringsgoederen. De invoer van Nederland steeg ook; hier werden ook meer consumptiegoederen ingevoerd. De invoer van Frankrijk is door het eindigen van de voorraadinkrimping en het herstel van het gezinsverbruik zeer duidelijk gestegen.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij de Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

OPPERHOOFD JOSEPH BRANT

naar een portret door Romney, gemaakt in 1776. Veren waren vroeger een teken van eer en er waren maar weinig Indianen die er zo mooi uitzagen als Joseph Brant. Tegenwoordig is vrijwel iedere Indiaan met veren getooid op de Calgary stampede en tijdens de Indian Days in Banff, omdat de hoofdtooi thans niet meer dezelfde betekenis heeft. Als beloning voor het feit dat Joseph Brant er voor zorgde dat zijn natie trouw bleef aan de Britse Kroon, ontving hij 3.000 acres land — Wellington Square — aan de noordzijde van Lake Ontario. Hij heeft daar tot het eind van zijn leven gewoond, verzorgd door negerbedienden en geliefd door de mensen rondom hem. Toen hij in 1807 stierf luidden de bedroefde Mohawk Indianen de kerkklokken 24 uur lang. In 1850 brachten zij zijn stoffelijk overschot na een reis van 30 mijlen door de bossen naar de begraafplaats naast de oude Indiaanse kerk in Brantford, Ontario. Joseph Brant's kerk kunt U ook thans nog vinden op het Mohawk Reservaat bij Brantford.

(Uit de verzameling van Imperial Oil, door C. W. Jefferies.)

GAAT U NAAR

Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraagt volledige inlichtingen
bij

C. STEENHOF

(v/h Fieldman
Chr. Ref. Church)
43 Crane Ave.
WESTON, GNT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL—
AMSTERDAM
$335.—
met gratis trip naar
Brussel, Parijs en London.

The new

Agio Cigar

HALF CORONA

is Excellent in Quality, while the price is only

$1.30 per box of 10 cigars

(plus Prov. tax)

TRIPLE C IMPORTS
WATERDOWN, ONT

PRINTING? YOU NAME IT,
. . . WE DO IT!

Whether it be offset or letterpress

Call us, or send us a sample or a rough idea of the printing you have in mind.

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LIMITED

89 Gage Ave. South — P.O. Box 312, Station B — Hamilton, Ont.

LEZERS SCHRIJVEN

Beoordeling van Canada

Misschien, mijnheer de Redacteur, strekt het woord Contact zich uit tot ons dorp, waaruit sinds '46 bijna 600 Gereformeerden Canada tot woonplaats kozen, van B.C. tot Ontario, en velen zijn daar ambtsdrager en een stuwende kracht in uw kerk.

Nu heeft Prof. Dr. Kuitert een bezoek gebracht aan U.S.A. en uwe kerken, en meent dat het gans fout gaat bij u. Begin juli heeft Prof. K. een causerie voor de radio gehouden en maakte de opmerking o.a., dat de Canadese Gereformeerden wel niet rijk zouden worden, want ze geven alles uit voor Christelijke doeleinden. In plaats van lof, volgde hierop: "Is dat nu wel nodig?" Dit griefde me. In de hoop, niet goed geluisterd te hebben, informeerde ik bij Prof. Kuitert of ik dat goed begrepen had. Wij ontvingen bereids een kaartschrijven, dat hij dat inderdaad gezegd had. En hij maakte de volgende opmerking: Dat de geestelijke leiders, onder het motto: "God wil het", ze onder een wettisch slavenjuk brachten, waartegen Paulus zo toornt, omdat het z.i. een niet haalbare zaak is.

Ik schrijf dit, met verontwaardiging over deze stelling, waarvan ik het bewijs op schrift hebt. Nu moge Prof. Kuitert zich scharen onder de "gelovigen", hij moge lief zijn en vriendelijk, voor mij is hij een groot gevaar voor onze kerken, de Schriftontwaarding, door ontkenning van duidelijk in de Heilige Schrift geboekstaafde feiten. Nog blijft het Kruis onaangetast, maar het lijkt me een inkonsekwentie.

Doordat de Synode leervrijheid toestaat over Genesis 1—3 en zwijgt over allerlei dingen die het Woord Gods aantasten, is het hek van de dam.

Dr. Praamsma heeft, m.i. niet zonder reden, bedenkingen gemaakt om onze kinderen naar de V.U. te zenden onder deze "nieuwe Theologie".

Met de beste wensen aan u en uw lezers, uw

K. Nierop Kzn. Sr.,
Andijk-Oost, Nederland.

THE REFORMED CHURCHES IN THE NETHERLANDS AND THE STATES' ADHERENCE TO THE BIBLE

(Grand Rapids, Michigan) Writing in **Centraal Weekblad**, Professor D. Nauta explained the reasons behind the refusal by the Reformed Churches in the Netherlands (Gereformeerde) to recognize God and the Bible in the Preamble to the Netherlands Constitution.

The proposed Preamble, which The Protestant Union urged the General Synod to support, read: "In thankful obedience to the Word of God given in the Bible, the Kingdom of the Netherlands recognizes this God as the source of all authority, justice, and democratic freedom."

In explaining why the General Synod refused to accept the proposed constitutional change, Professor Nauta noted that at an earlier occasion it had been proposed that "The civic polity of the Kingdom rests upon the recognition of God as Creator and Source of Justice." The royal commission which considered this proposal advised aganst its adoption and referred to a statement of Professor A. Anema in Parliament that the constitution should not contain affirmations of general principles which do not bind the citizens to naything, but should contain only binding regulations of justice. "The Constitution must rest upon healthy principles, but these must appear, not from a mere proclamation of these principles, but from the content of the state and society's regulations for justice which proceed from these principles."

Professor Nauta saw an additional consideration for the Synod's not accepting the proposal in the fact that a rather large percentage of the population in the Netherlands today is no longer affiliated with any church. This precludes that any formula in the intended sense could be designed that would find acceptance with the entire spiritually differentiated nation.

The principal reason why the Synod rejected the proposal of the Protestant Union was that "it is not justified by means of a preamble int he Constitution — to include a confession that cannot be expected to find agreement with the existing convictions of faith and life by all the people of the land." (RES)

REFORMED CHURCHES IN NETHERLANDS PROVIDE WORK FOR ARABS IN ISRAEL

(Utrecht) The World Relief Agency of the Reformed Churches in the Netherlands has decided to provide employment opportunities for Arabs in Israel. The work opportunities will be provided in cooperation with the government of Israel and the Middle East Council of Churches.

The project includes building roads in three villages. The government will pay the laborers; the relief agency will finance the materials; and the people of the villages will transport the stones.

It is estimated that 10,000 Arab families in Israel are unemployed. In Nazareth over 30% of the Arabs are without work.

The relief agency of the Dutch church will spend 200,000 fl. this year in the Middle East. (RES)

OLYMPISCHE ZEILPLOEG

AMSTERDAM: De leden van de Nederlandse Olympische zeilploeg, gebogen over de kaart van Acapulco, waar de wedstrijden zullen plaatsvinden. Verhagen en Binckhorst waren niet aanwezig, toen de foto werd gemaakt. V.l.n.r. coach S. G. Rodenhuis, H. J. de Jong, F. H. Albeek, F. H. Imhoff, S. H. Korver, J. Bol, C. Groot en P. de Zwart.

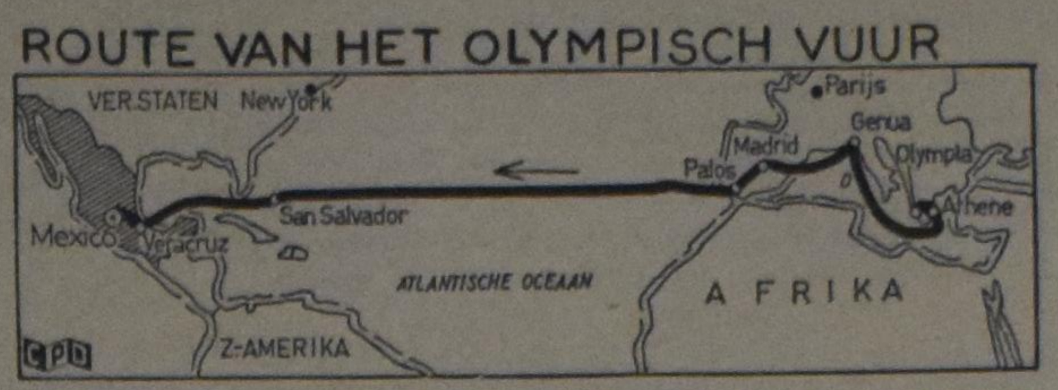

OLYMPISCH VUUR VOLGT DE ROUTE VAN COLUMBUS

De Olympische fakkel zal men ontsteken in het Griekse Olympia. Griekse sportlieden zullen de fakkel naar Athene dragen en vandaar naar de havenstad Piraeus. Een Grieks oorlogsschip zal de toorts naar Genua brengen. Tijdens een ceremonie ter herdenking van Columbus zal de fakkel aan boord worden gebracht van een Italiaans oorlogsschip dt naar Barcelona gaat. Van Barcelona uit brengen Spaanse lopers het vuur via Madrid naar de havenstad Palos. Een Spaans schip zet dan met de fakkel koers naar San Salvador, het eiland waar Columbus in 1492 is geland. Hier neemt een Mexicaans oorlogsschip het Olympisch vuur over om het naar de Mexicaanse haven Veracruz te brengen. Mexicaanse athleten dragen de fakkel dan naar de stad Mexico waar de Olympische Spelen op 12 oktober beginnen.

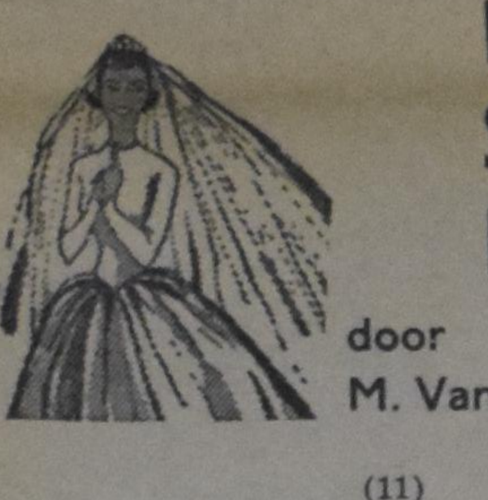

DE STENEN BRUID

door
M. Van Nuis-Zuidema

(11)

Marion komt weer binnen. Al het opgekropte verdriet van de laatste dagen, dat haar jonge hart zo uit z'n voegen rukte, heeft ze uitgehuild en toen haar gezicht net zo lang gebet en gepoederd tot de sporen bijna niet meer zichtbaar zijn.

Wat later zit Ellewien onder het lamplicht in de gezellige familiekring aan de gedekte tafel.

Vaag weet ze, dat ze lang geleden ook zo aan een tafel zat. Héél lang geleden lijkt dat. Het waren andere gezichten, die ze zag. Hoe waren die gezichten? Onder het geroes van de anderen probeert ze ze voor zich te halen, maar ze blijven in de mist. Onduidelijk. Vader en moeder, de broertjes.

Werktuiglijk vouwt ze haar handen, als ook hier gebeden wordt. Sluit haar ogen.

En Berend? Helder weet hij op dit moment, dat zijn bidden vaak gedachteloos was. Mooie woorden, die toch ook wel eens in de sleur werden opgezegd, nagezegd van een vorige keer. Nu staat hij daar, voor z'n God. De God die geslagen heeft, die gespaard heeft. Maar ook zo zwaar gewond. En vlak bij hem zit Ellewien, die geslagen is. De gewone woorden komen niet.

Maar Berend ziet God en hij roept Hem aan. "Here God, Gij die in de hemel woont, Gij die machtig zijt, vol majesteit. Wij begrijpen het niet. En wij kunnen U niet benaderen, omdat we zo klein zijn en zo nietig, maar wij buigen ons neer voor Uw troon en wij smeken U, ontferm U over ons. Ontferm U over hen, die leed hebben en verdriet, dat zo nameloos groot is. Here, hoor hen, die tot U roepen en schreien. Houd ons allen vast in Uw genade en geef ons Uw zegen. Amen."

Even blijft het doodstil, ze durven elkander niet aanzien om hun tranen. Laura beheerst het eerst de situatie. Voor het bidden heeft ze, als gewoonlijk, de soep opgeschept en Ini en Pim hebben voorzichtig de borden op hun plaats gezet.

"Nu Ellewien, ik hoop dat het je smaken zal." Zonder op te kijken nemen de anderen hun lepel en beginnen.

Maar Ellewien heeft geen trek en van wat er verder komt, neemt ze maar weinig, want het brood dat ze om 12 uur ergens in een kantine heeft gegeten ligt als een onverteerbaar brok in haar maag.

De gesprekken gaan langs haar heen. Gewoon met elkaar praten, denken Berend en Laura, dat zal voor haar nog het gemakkelijkst zijn. Soms proberen ze Ellewien er ook in te betrekken, maar zij reageert niet anders dan met "ja" en "nee".

Laura piekert. Hoe moet dat morgen, als ze de hele dag bij me thuis is? Het treft nog dat de kinderen niet in orde zijn en niet naar school mogen, dat leidt nog een beetje af. Ook Berend piekert. Wat moet ik straks lezen? Gewoon het hoofdstuk waar we gebleven zijn? Waar waren we gebleven? O ja, de dood van Stefanus hebben we vandaag. Niet zo geschikt.... Berend weet het nòg niet als de dessertbordjes leeg zijn en Pim als altijd de bijbel aangeeft. Laura ziet naar hem en ook Marion denkt gespannen: wat zou vader nu doen? Ellewien zit er gelaten bij. En dàn weet Berend het. Uit Openbaring zal ik lezen. Hij houdt van de Openbaring. Aan de ene kant vaak onbegrijpelijk, en toch, in al haar mysterie zo open en zo wijd, vol perspectieven, majestueus, de grootheid van God openbarend. Hij ziet de kring rond, voelt meteen de gespannenheid.

"Ik lees uit Openbaring 7 en begin bij het negende vers." Berend is z'n ontroering meester, als hij begint en zich, diep het te lezene doordenkend, heeft ingesteld en ingeleefd in de woorden van Gods wonderlijke macht en majesteit. Ze zijn zo bekend, maar hebben nu weer een nieuwe betekenis gekregen.

Daarna zag ik, en zie, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle volk en stammen en natiën en talen stonden voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in hun handen. En zij riepen met luider stem en zeiden: De zaligheid is van onze God, die op de troon gezeten is en van het Lam! En al de engelen stonden rondom de troon en de oudsten en de vier dieren, en zij wierpen zich op hun aangezicht voor de troon en aanbaden God, zeggende: Amen, de lof en de heerlijkheid en de wijsheid en de dankzegging, en de eer en de macht en de sterkte zij onze God tot in alle eeuwigheden! Amen. En een van de oudsten antwoordde en zeide tot mij: Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen? En ik sprak tot hem: Mijn heer, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking; en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in he bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God en zij veren Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Hij, die op de troon gezeten is, zal Zijn tent over hen uitspreiden. Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch enige hitte, want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen."

Als een jubel had Berends stem geklonken. Ellewien hoort niets van zijn dankwoorden daarna. Ze ziet de hemel, de troon van God, vader en moeder met de broertjes. En dan komt ook weer dat van binnen, dat alles in haar neerslaande: ik dacht er ook te zijn toen we allen wegzonken in het water. Maar mij, mij alleen, heel alleen, heeft God laten staan voor de poort.

* * *

Die avond zit Ellewien weer in hetzelfde stoeltje bij de haard. Laura heeft gezegd dat ze daar wel kon gaan zitten en toen deed ze het, met het gevoel dat ze nooit meer iets uit zichzelf zal kunnen doen. Dat ze altijd af zal wachten tot iemand haar zegt wat ze moet doen. Ze heeft het gevoel of er geen eigen leven meer voor haar bestaat en ook nooit meer zal bestaan.

Berend moet nog weg. "Ga je soms mee Laura, naar Hein en Tera, ik moet Hein nog even hebben."

Laura kijkt naar Ellewien, die in een paar geïllustreerde tijdschriften zit te bladeren. Zelf had ze ze haar gegeven en gehoorzaam slaat Ellewien blad voor blad mechanisch om. Haar ogen dwalen langs de platen en de letters zonder iets te zien of te lezen. Marion breit verwoed aan en babytruitje, dat oorspronkelijk voor een vriendin bestemd was; nu moet het voor het rampenfonds dienen. Vele uren heeft ze deze dag, in plaats van in de bibliotheek te werken, waar nu toch geen mens komt, in een koud en tochtig lokaal kleren staan uitzoeken. Kleren, die langs de huizen opgehaald zijn en in grote pakketten toegezonden.

Er zijn mensen, die hun voorraad oude, niet meer te dragen kleren schoon hebben opgeruimd en de enige troost hiervan is, dat de voddenman er nog iets voor zal geven en het geld dan nog wel gebruikt kan worden, maar er zijn ook mensen, die iets moois uit hun kast hebben gehaald. Iets, waarin een ander zich niet een minderwaardige behoeft te voelen.

Laura kijkt naar Ellewien, weet niet goed wat te doen, maar, denkt ze dan, als de meisjes samen zijn....

"Goed, ik ga mee, Berend. En Marion, ga jij straks met Ellewien Paul thee brengen, dan kan Ellewien meteen met hem kennismaken."

Ellewien ziet slechts even op, Alles is goed, wat ze moet doen.

Bij Tera valt Laura van de ene verbazing in de andere, zodra de voordeur opengaat.

In de eerste plaats, terwijl iedereen verslagen is, om het stralende gezicht voor haar, en het uitbundige: "Hallo, jullie, leuk!"

Het maakt Laura meteen gereserveerd, haast koel, omdat ze het ongepast vindt, nu. Maar ditmaal raakt Tera de afstand niet, die Laura wel meer tussen hen kan scheppen, terwijl Laura meteen in de tweede verbazing val, om het schortje met natte plekken, dat Tera voorheeft, om de opgestroopte mouwen en om de druipende, doorweekte sophanden.

Tera vóélt haar veroordelend kijken, als ze de deur achter hen tweeën sluit. Maar de kou, die soms van Laura uit kan gaan, heeft nu geen invloed op haar. Er klinkt haast iets tarends, iets uitdagends in haar stem als ze zegt: "Ja, jongens, ik ben nog aan de was! Doe je jassen uit en ga naar binnen, ik moet nog een paar stukjes uit het sop halen."

Laura knoopt haar mantel los en zegt vanuit haar koelheid en ook wat geprikkeld door het raadselachtige van Tera: "Ik dacht dat je de was de deur uit had."

"Heb ik ook. Alleen.... deze niet, waar ik nu aan bezig ben. En het is zo'n leuke." Er klinkt nu een klein spotduiveltje in haar stem. "Je moet straks maar eens inspecteren, Laura, of alles schoon is."

Berend z'n stok hangt al en z'n jas erbovenop. Met z'n handen in de zakken beziet hij Tera onderzoekend.

"Meisje, er is met je, je spreekt in raadselen."

Tera ziet hem aan, terwijl ze met haar rug naar Laura staat, die, voor de spiegel het haar wat opkammend, spits tegen haar eigen spiegelbeeld zegt: "Overigens is er niet veel leuks in deze dagen, maar jij schijnt nog wel pleziertjes te hebben."

Tera negeert deze opmerking en alleen Berend, die spijtig verwonderd z'n wenkbrauwen optrekt over deze opmerking van z'n vrouw, ziet het trillen om Tera's mond als ze zegt: "Het is ook een raadsel, Berend. Gaan jullie mee naar boven."

Het vreugdegevoel dat even getemperd was, krijgt toch weer de overhand, als ze achter Berend en Laura de trap opgaat en er van boven geluiden tot hen doordringen, die meestal vreemd zijn in dit huis.

"Horen jullie het?" roept Tera tegen hun ruggen en benen.

Berends antwoord komt langs Laura heen. "Het lijkt wel: De Filistijnen over ons."

Er klinken kinderstemmen. Vreugdekreten. Even stilte, dan een oorverdovend woest kabaal, een hevige bons en weer een juichend geschreeuw.

"Logé's natuurlijk," zegt Laura effen. "Dat Hein zoiets duldt."

Het doet Tera pijn, overgevoelig als ze juist deze dagen is, door al de ellende, die ze van uur tot uur heeft gehoord.

Wat verbeten klinkt haar stem terug: "Ja, zoiets duldt Hein."

Laura zwijgt. Ze heeft altijd wat ontzag voor Hein, de wat oudere vriend van Berend en tevens, als rector van het lyceum, zijn baas. En.... ze begrijpt ook niets van z'n huwelijk met de vijftien jaar jongere, nog altijd zo dartele Tera. Een huwelijk dat, voor zover zij het kan bezien, toch wel harmonisch is.

(Wordt vervolgd.)

EEN VERENIGING VAN LICHTDRAGERS

"Als de hemel van koper is, dan is op aarde alles lood om oud ijzer". Deze uitspraak van Okke Jager is meer dan een taalkundig grapje. Het bevat de diepe waarheid dat, wanneer de mens God niet meer kent, het leven op aarde zinloos en doelloos wordt. Dan maakt het niet meer uit of je leeft in een welvarend Amerika of in een verpauperd India. Dan breken de onlusten uit die ten diepste een uiting zijn van de zinloosheid van het of rijke of arme leven zonder God. De mens zonder God en zonder het perspectief op de komst van het Koninkrijk is stuurloos en uitzichtloos. Hij zoekt nog wel naar vrede, vrijheid en voorspoed, maar zodra hij meent het te grijpen, glipt het hem door de vingers en blijft hij zitten met een niet te vullen leegte en een niet te kalmeren onrust.

Dit is de crisis van deze tijd en het feit dat deze crisis overal en op alle terrein ervaren wordt wijst duidelijk op een "whole-scale" verwerping van God. Dat betekent niet dat er niet over God gesproken wordt. Integendeel, er wordt druk over Hem gediscussieerd in allerlei kringen. Hij wordt zelfs door links en rechts, socialist en conservatief, gebruikt als aanbeveling voor een groot aantal doeleinden. In zijn Naam worden zowel de Republican Party als de Association for the Advancement of Coloured People, de "Wallace for '68" campagne als de AFL-CIO aangeprezen. "Gott mit uns" is niet een spreuk die alleen maar op de koppels van Hitler's Wehrmacht voorkwam.

God wordt gebruikt als propagandamiddel ter verwezenlijking van allerlei menselijke objectieven. Hij wordt er "bijgesleept" om eigen menselijke inzichten te rechtvaardigen. Deze houding wordt door Okke Jager vlijmscherp gekarakteriseerd met de woorden: "Mijn complimenten, Here, voor uw inzicht in mijn standpunt."

De geest van God's onderworpenheid aan de autonome mens, is ook doorgedrongen in orthodox Christelijke kringen en kerken. En het is juist daar dat dit bederf haar meest schrikwekkende gevolgen heeft. We haasten ons er aan toe te voegen dat oprechte christenen dikwijls onbewust meedoen aan deze mensverheerlijking. Ze is daar niet minder verwerpelijk, maar wel zoveel gevaarlijker omdat dan door God's kinderen God's grootheid, majesteit, heerlijkheid, liefde en genade ontkend wordt. Wanneer oprechte kinderen van God gaan schrijven over "De plaats van de Bijbel in het calvinistische systeem", dan is er, ondanks de goede bedoelingen, iets radikaal mis. Dan wordt aan God's levende en levengevende Woord een plaats(je) toegekend in ons systeem. Dan wordt de mens niet langer beleden als geschapen naar God's beeld, maar men schept een god naar 's mensen beeld. Is het dan zo verwonderlijk dat God langzaam het hemelraam dichtschuift, zodat Zijn zon niet meer op aarde schijnt? Dat het op aarde een duister zaakje wordt waar de mens in het donker blindeling rondtast? Dat het inderdaad aardedonker wordt?

Wat heeft dit alles nu met de CJL Foundation te maken?, zullen sommige lezers zich afvragen. Laten we vooropstellen dat deze vereniging niet een soort Goshen is, de enige plaats waar het licht schijnt, terwijl alles daarbuiten gehuld is in een Egyptische duisternis. God's openbaringslicht schijnt (gelukkig maar) in nog vele harten en op vele plaatsen. Als onderdeel van het Lichtrijk heeft de CJL Foundation de strijd aangebonden tegen de duisternis die het arbeidsterrein omhult. Reeds jaren lang hebben wij geschreven over mensen die als Christenen, als lichtdragers dus, verzocht werden hun Licht te doven en zich te voegen in de gelederen van een optocht die opzettelijk in het donker op weg is naar het altaar van de onbekende god. Een optocht geleid door dwaallichten zoals menselijke waardigheid en broederschap. Deze mensen hebben geweigerd zich bij deze parade aan te sluiten, niet omdat zij zelf zulke lichten waren, maar omdat God hen geplaatst had in een andere optocht. Een processie die op weg is naar God's altaren, of liever gezegd, naar God's Altaar, Golgotha, waar HET LICHT ontstoken is. Deze mensen hebben God's marsorder als een geloofskeuze aanvaard en gehoorzaamd. En dat heeft geloofsmoeite veroorzaakt. Laten we niet te licht over het Licht denken. De CJL Foundation heeft hen geholpen in hun strijd en zij doet dat nog dagelijks. Omdat zij die het op de nauwe rotsachtige weg van de Lichtoptocht zwaar te verduren hebben, niet alleen mogen worden gelaten. Als er één in die mars lijdt dan lijden allen mee. En daarom vraagt de CJL Foundation om uw hulp en steun.

Er is nog een andere reden waarom deze vereniging een beroep op u doet. Een christelijke organisatie is een riskante zaak. Omdat het gevaar zo groot is dat het christelijk belijden omslaat in een "Gott mit uns" leuze. Dan wordt de daad een woord. Dan belijden we niet langer ons geloof, doch geloven we alleen nog maar in onze belijdenis. Dan verruilen we het Licht voor een dwaallicht. En omdat u toch ook een Lichtdrager bent vragen we u om mee te doen. En dan rekenen we erop dat u ons niet in het duister laat omtrent uw uiteindelijke einddoel. Opdat God's eer in onze landen woon; en zich aldaar op 't luisterrijkst betoon.

E. Vanderkloet,
C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151,
Rexdale, Ont.

P.S. Een ieder die een woordelijk verslag wenst van de rede die Mr. Reilly in the Ontario Legislative gehouden heeft op 18 juli j.l. tegen gedwongen union lidmaatschap, kan een exemplaar aanvragen bij de C.J.L. Foundation.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

Van het Department van de Provincial Secretary and Citizenship

CONFERENTIES INZAKE MAATSCHAPPELIJKE SAAMHORIGHEID

De reeks conferenties inzake maatschappelijke saamhorigheid, welke werden vermeld in de Troonrede van februari jl. ter gelegenheid van de opening van de 28ste zittingsperiode van Ontario's Wetgevend Lichaam, werden speciaal opgezet om de belangstelling in maatschappelijke aangelegenheden op te wekken en om het contact tussen nieuwkomers en het sedert langere tijd gevestigde deel van de ingezetenen van de Provincie te verbeteren.

Men hoopt door middel van openbare besprekingen een duidelijker inzicht en diepgaander peiling te verkrijgen van de sociale en culturele behoeften van iedere plaatselijke gemeenschap of gewest en de burgerij zowel als vrije verenigingen aan te moedigen, niet alleen om een meer actieve rol te spelen in zaken van algemeen belang, maar ook om tesamen met vertegenwoordigers van ieder bestuursniveau, te komen tot een gezamenlijke aanpak in het vinden van oplossingen voor problemen en daardwerkelijke steun te verschaffen bij de uitvoering daarvan, zulks met inbegrip van het probleem van de inpassing van nieuwkomers.

De leefbaarheid van het hele idee van de democratie berust, in laatste aanleg op de mate waarin en de diepgang waarmee ieder burger deze idee beleeft.

De eerste van deze conferenties vond in maart plaats in Windsor onder deelname van leidende maatschappelijke figuren en leden van plaatselijke dienstverlenende organisaties; zij werd gehouden onder auspicien van het Department of the Provincial Secretary, in samenwerking met de Ontario Welfare Council en de United Community Service of Greater Windsor.

Op een latere datum zullen conferenties worden aangekondigd, te houden in andere streken van de Provincie.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken.

Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

INGEZONDEN

NEDERLANDSE BAZAAR IN TORONTO

De dag waarop de Nederlandse Bazaar zal plaats vinden, 26 oktober a.s., nadert snel. Zoals U begrijpt valt er altijd een heleboel te doen en vooral in de laatste paar dagen, eenvoudig omdat er nu eenmaal altijd dingen zijn, die niet eerder gedaan kunnen worden. We proberen zoveel mogelijk vroegtijdig in order te maken. U zou ons hierbij kunnen helpen door handwerken en artikelen, die U voor het goede doel heeft bestemd, reeds nu in te leveren.

Het belooft weer een gezellige dag te worden. De kinderen kunnen hun geluk beproeven in de grabbelton en met spelletjes zich vermaken, terwijl de ouders rondneuzen bij de diverse tafels. De inwendige mens wordt niet vergeten want de haringtent en theesalon zullen goed voorzien zijn.

Wie zullen de gelukkige winnaars zijn van de mooie prijzen? Retourvlucht voor twee personen naar Nederland per K.L.M. is, zoals U weet, de hoofdprijs. Tweede en derde prijs bestaan uit een Philips tape-recorder en een theemeubel van Knob Hill Furniture. We hebben dit jaar een prachtige ruime hall en rekenen er op U allen daar te zien. (St. Gabriels Centre, 666 Sheppard Ave. E.)

Belt U een van de volgende dames even op om af te spreken wanneer U Uw gaven komt inleveren?

Mrs. van Beurden - 445-8479; Mrs. Mesritz - 447-5002; Mrs. Coopman - 244-9867.

Mrs. H. Bloemink, Secr.

BRANT TRAVEL SERVICE
552 BRANT STREET, P.O. BOX 399
Burlington, Ont. 632-0720
's Avonds, voor spoedgevallen 637-1172

Waarom hebben wij passagiers naar Amsterdam geboekt van plaatsen zoals: L'Original, Que; North Vancouver, B.C.; Sudbury, Ont.; Hannibal, Mo, U.S.A.; London, Ont.; en van bijna alle plaatsen in Zuid-West Ontario?

Vind het uit voor Uzelf!

Service is niet slechts een woord. Het is:

BRANT TRAVEL SERVICE

Werelddiakonaat geeft werk aan Arabieren in Israel

In Israël gaat het werelddiakonaat van de gereformeerde kerken van Nederland deelnemen aan de werkverschaffing voor werkloze arabieren. Dit gebeurt in samenwerking met de Israëlische regering en met het vluchtelingencomité van de Raad van Kerken in het midden Oosten.

Het project omvat de aanleg van wegen in drie dorpen. De regering betaalt de lonen voor 150 arbeiders. Het werelddiakonaat financiert de materialen, zoals asfalt en de huur van walsen. Ook de bevolking van de dorpen zelf werkt mee door te zorgen voor de aanvoer van steen.

De werkloosheid onder de arabieren, zowel in Israël zelf als in de bezette gebieden is bijzonder zorgwekkend. Tienduizenden gezinnen hebben geen enkel inkomen. In Nazareth bijvoorbeeld is meer dan dertig procent van de arabische arbeiders al een jaar werkloos. Bij de wegenaanleg zullen in de eerste plaats kostwinners en jongeren te werk gesteld worden.

In totaal heeft het gereformeerd werelddiakonaat opnieuw f 200.000 uitgetrokken voor verdere hulp in het midden Oosten. Behalve de wegenaanleg financiert men er nòg een werkverschaffingsobjekt mee. De schoenmakers van Jordanië kregen namelijk opdracht 5000 paar schoenen te maken voor vluchtelingenkinderen in Syrië. Deze schoenen kosten f 7.50 per paar. Kortgeleden kregen de Jordaanse schoenmakers ook reeds een grote opdracht van het gereformeerd werelddiakonaat. Toen ging het om de leverantie van 5000 paar kinderschoenen voor de vluchtelingenkampen in Jordanië zelf.

Het hulpprogramma van de gereformeerde kerken richt zich voor het midden-Oosten verder op het ambachtsonderwijs, kinderzorg en huishoudcursussen in de vluchtelingencentra langs de Jordaan. Hiervoor beschikt men o.a. in Emmaus en Hebron over "family-centres", waar dagelijks honderden ondervoede en zieke baby's en kleuters worden gevoed. Ook kunnen verzwakte moeders er weer op krachten komen en leren hoe ze van hun armoedige behuizing toch nog een "home" voor haar gezin kunnen maken.

Tenslotte richt zich de hulp op de Gazastrook. Onder leiding van de Nederlander A. van Goor kwam in deze streek reeds allerlei werk tot stand. Het varieert van de verstrekking van kunstledematen aan oorlogsinvaliden, medische zorg en ambachtsonderwijs tot het maken van pompen in citrusplantages, die de Wereldraad van Kerken hier aanlegde. In totaal besteedde het gereformeerd werelddiakonaat sinds de juni-oorlog van vorig jaar ongeveer driekwart miljoen gulden aan hulpverlening in het midden-Oosten.

— Gereformeerd Weekblad.

Fotonieuws uit Nederland

ENKHUIZEN: Prinses Margriet en mr. Pieter van Vollenhoven hebben een onderonsje op het balkon tijdens de taptoe na de ontvangst ter gelegenheid van de International Seaweek. Links Gen.-maj. F.,E. Lagerwerf, rechts burgemeester mr. G. J. Norbart, tevens slotvoogd van kasteel Radboud.

AMSTERDAM: In de Leliegracht wordt thans veel aal gevangen. Vooral vele vakantiehoudende bouwvakarbeiders, die hun stekkie dicht bij huis vinden, worden langs de wallekant aangetroffen. Een langsvarende rondvaartboot woelt de bodem om, waarna de vangst nog hoger wordt.

ARNHEM: De "Floral Art" is het motief in de lederwarenmode voor de jonge wereld. Exotische bloemdessins op linnen geven aan tiener - stad- en reistassen, almede koffers een nieuwe stijl, die uitstekend past in het huidige modebeeld. Ontwerp van de afgebeelde tassen is van Jolita.

THE MAN WHO KNOWS WHERE THE WATER IS

by ROBERT COLLINS

It has mystified men almost since time began, this thing called water 'witching', or "dowsing'. Nobody can really explain it, least of all Art Poitras, Imperial's gas plant utility man, at Red Deer, Alta. Yet Potiras is himself one of the mystery men, a dowsing virtuoso, an instrument of strange and potent focres. Scores of times (he hasn't kept count) in 45 years to find underground water, usually he has used a forked willow branch in places where science and technology have failed. Poitras has never failed — and never understood why he succeeded.

There was, for example, the Judy Creek incident of 1962. An Imperial crew was building a gas plant at Judy, the famous field 140 miles northwest of Edmonton. A good supply of water was essential, but apparently non-existent. A contractor drilled a 300-ft. dry hole. Attempts to pipe water overland from five miles away were unsuccessful.

'We have a man named Poitras over in Drayton Valley,' somebody said. 'He witches wells.'

'Depend on a guy with a stick to find water for a multi-million-dollar gas plant?' scoffed resident engineer Chuck Collyer. 'I don't want any part of that stuff!'

They began trucking water, an expensive temporary arrangement. The only permanent solution appeared to be a $50,000 pipeline and pumping station. Collyer reluctantly sent a company aircraft for Poitras.

The man who stepped off the plane was neither witch, warlock, mystic or kook. He was 51 and balding, with the hard, thick build and windburned look that comes from a lifetime outdoors. He had a modest manner, a trace of French accent and seemed genuinely embarrassed at the crowd that invariably gathers around dowsers (as witchers prefer to be called).

The first thing he did was climb a tank truck to view the topography. Poitras works best on undisturbed ground. In this case the land was torn by construction and Poitras had to rebuild it in his mind, looking for signs to help arouse the peculiar thing that happens between him, the twig and hidden veins of water. He noted the location of three thickets, the profusion of leaves, the size of tree branches, even the color of the leaves and grass. ('Plants have healthy or unhealthy complexions, just like people,' Poitras explains.)

Then he took a fresh-cut pliable Y of red willow, just thick enough for a firm grasp in his huge hands. He grasped each arm of the Y, his knuckles down, his thumbs toward the small ends of the branches in the grip most dowsers favor, with the butt end of the branch extending forward and up at a slight angle. First he walked the boundaries of the site. At intervals the twig moved uncontrollably, pointing at the ground. Poitras crossed and recrossed the area, plotting the points indicated by the twig.

After three hours, wrists aching and palms blistered from the twisting willow, he said, 'You'll find water here.'

'Well,' said Collyer, apologetically, 'we'd kind of planned to put a compressor there.'

'All right,' Poitras said amiably, moving to another site. 'You'll get water here, too.'

The crew drilled, and found 10 gallons a minute at 150 ft. Poitras' well served the plant for years, until a second plant increased demand beyond its capacity. But by that time water was being piped to a waterflood project nearby, and both plants tapped the pipe.

Last year, when Collyer was having trouble finding good drinking water at Imperial's Redwater fertilizer plants, he summoned Poitras again. Here the site was ravaged by construction. Poitras was bitterly unhappy. 'There was nothing to give me a feeling of what the ground had been,' he said. He looked over the 200-acre site for a few hours, then went to lunch. When he came back he was still gloomy.

'Shall I pick you up in an hour or so?' asked Collyer hopefully. 'I almost told him to go fly a kite,' Poitras recalls. But he took up the search, bearing in mind Collyer's preferred location. Late in the day he said: 'I've got you three locations. The best one is way out on the edge of the site. There's another, closer but not so good. And where you want the well there's water but not enough.'

Then he went home, exhausted. Like all genuine dowsers, he finds the work drains him. ('It's as though it takes the power, the virtue, right out of you.')

The company drilled the third-choice site first and found a trace of water. Next, the second choice: better but not enough. On Poitras' first choice Imperial found 30 gallons a minute of potable water at 125 ft. It still serves the plant. Process water used in manufacturing will be obtained from the North Saskatchewan River.

'I've ceased to be a skeptic,' Collyer says now. 'I endorse the guy completely. I'd never sink another well before asking Art to put his blessing on it.'

But Poitras still frets at the memory of Redwater. 'It could have been my first failure. This built-in faculty some of us have, we shouldn't abuse it. If a dowser feels something is wrong with the situation, he shouldn't try.' As for the faculty itself: 'I can't explain it. It just works!'

He's not alone in his puzzlement. Few scientists and almost no dowsers have a rational explanation. But there have been diviners of sorts since antiquity. Divining rods helped the Scythians detect perjurers and the ancient Germans detect murderers. The early Greeks had a word, 'rhabdomancy', meaning to find water or precious minerals with a rod.

The divining rod was first widely used in 15th century Germany, to find ore. The fad spread all over Europe. Soon nobles, peasants, priests and philosophers all had hold of the rod. The champion witchers of the time, until they were jailed for sorcery, were French Baron de Beausoleil and his wife, who reportedly found minerals and water.

Widespread witching for water had its first vogue in Cornwall, following upon the adoptation of the German ore-divining technique to Cornish tin mines in Elizabethan times. Here the word 'dowsing' probably originated, derived from the local colloquialism 'to dowse a sail' — meaning to lower it, as in the dipping action of the divining rod or twig.

Since then at least 600 books and papers have been written on the subject. Many countries, including the United States, have assigned committees to investigate it. Most such reports have been inconclusive or down right scornful. Engineers and geologists tend to condemn dowsing on general principles. Charlatans and exhibitionists in the business tend to further damage the probity of sincere dowsers like Poitras.

But not all scientists or governments are doubters. In 1931 British Columbia hired an English lady witcher to find wells in the drought-stricken Okanagan, and she did. Ontario employed a dowser to find water on farms sold by the farm loan department in the 1930s. There are many other proven successes.

But why does it work? Only the more wild-eyed dowsers really believe the kind of twig, rod or other device has anything to do with it. Most, like Poitras, prefer a twig of willow or hazel, originally based on the affinity those trees have for water. But others have used plumb bobs, pendulums, nylon rods, wire, keys, crowbars, scissors, buggy whips, corset stays — even sausages. Ten years ago a Manitoba witcher reportedly found wells by padding around in his bare feet.

The mystery therefore lies in the dowser himself. Serious scientists have been trying to unravel it since 1566 when Georgius Agricola wrote in Latin that diviners were good conductors of certain unknown waves emanating from hidden treasure or water. It was accepted that non-witchers couldn't conduct such waves for the same reasons they believed a magnet smeared with garlic juice couldn't attract iron, despite the fact that it can. Variations of this theory are still around: that a dowser is a conductor or sorts, inducing a magnetic, electrical or other 'field' between twig and water.

But the best explanation, and the definitive work on dowsing so far, is from English writer D. H. Rawcliffe. In his **Illusions and Delusions of the Supernatural and the Occult** he states: 'There is nothing about dowsing for water which cannot be accounted for in terms of present-day psychology.'

Movement of the twig is a form of 'motor automatism', Rawcliffe maintains. The dowser holds the two forks of springy wood bent outwards at an angle. This sets up considerable torsion and a low degree of stability. The slightest movement of the hand will move the twig.

'The forked rod of the dowser merely serves to register and magnify small automatic movements of the arm and wrist made independently of the conscious volition of the operator,' says Rawcliffe. A twig may thus move even for beginners but it doesn't necessarily mean they have found water.

So what causes those involuntary and accurate muscular signals in a true dowser? 'The success,' says Rawcliffe, 'lies in his subconscious powers of observation.' His subconscious registers and interprets faint sensory clues and translates them into automatic muscular movement.

In the experienced dowser, the subconscious clues are combined with — perhaps inextricably linked with — his conscious search for clues. Consciously — as to a degree with Art Poitras — or subconsciously, he is seeking differences in the color and type of soil and vegetation, texture and dampness of soil, differences of temperature in the atmosphere, even the feel of the soil underoot. He may have an extraordinary sense of smell which, whether or not he knows it, reports the presence of ground water. He may subconsciously sense the tiniest vibrations from the movement of water through porous rocks underground.

Sensory stimuli must reach a certain intensity before they enter the threshold of consciousness for most people. 'But there is a borderland region in which diffuse stimuli of low intensity may affect the individual subconsciously and which are often responsible for intuitions, vague premonitions, "inspired" guesses and the like,' writes Rawcliffe. 'The sights, sounds and smells are not consciously registered as such but give rise to a vague feeling of awareness which cannot be specifically traced to any recognized cause. It is in this borderland region that the true dowser finds his metier.'

Poitras, like most dowsers, would be astonished to learn that all these forces are jockeying around inside him. But he knows that certain conditions must be met and that the situation must 'feel' right. He discovered he was a dowser at age 12, after watching an old man witch wells around his farm home near North Battleford, Sask., and finding that 'it seemed to come to me'. As a teenager he pactised his skill and developed an awareness of what works best for him.

In Poitras' case, he must be directly over the water source; he can't detect water miles away as others claim to do. The force of the pull in his hands tells him, in terms that only he can interpret, the approximate depth and quantity of water. He never lets anyone handle his twig during a serious search. He won't work with crowds pressing around. He refuses to ask fee, unlike some witchers who are inspired only by the presence of folding money, but he will accept one. And he never offers to find water.

'People laugh at this and consider me eccentric,' says Poitras. 'But I have to be **asked** to find a well. Once at Drayton Valley, Imperial needed a well for water injection. They talked about it but nobody gave a direct order. Finally the foreman said, "I want you to go out tomorrow and find us a well." Then I did — in 10 minutes.' He located a supply 400 ft. deep that produced 400 barrels a day — a supply that was adequate for several years.

Also at Drayton, Poitras demonstrated that drilling technique is as important as dowsing. He found a spot for a farmer's well. The farmer hired a driller. No water. Poitras urged the client to try another driller, noted for his sensitivity with the tools. This time the well came in where Poitras said it would.

Poitras has never considered himself a professional dowser and has gone for years without using the twig. As a young man he was a prospector, handyman, hunter, lover of the far north ('Fish in abundance, bear in abundance, flowers — it's phenomenal!'). Twenty years ago he joined Imperial, where he's been everything from cook to roughneck. He rarely talked of dowsing except to close friends. But occasionally the fascination of the twig drew him back.

Once in Kelowna, visiting a brother who worked for a driller, he was helping dig a well on a notoriously dry celery farm. It looked like a dry hole. Automatically Poitras began 'studying for my own edification', using a willow, talking to old-timers, building a mind-picture of how the area used to look. He concluded that water lay hidden beneath a thick overburden of silt, and persuaded the farmer to dig a well.

At 75 ft. the owner wanted to quit. Poitras pleaded: 'Let us dig a few more feet. If we get water, you pay for the extra labor. If we don't, you don't pay a cent.' The well came in at 92 ft. and 'the lady of the house was so happy she took pictures of us.'

Poitras seeks only water and is skeptical of diviners who claim to forecast the future, divine the sex of eggs, diagnose diseases or find hidden treasure, lost animals and criminals. Nor does he associate with others of the reportedly 25,000 dowsers in North America. He ignores the annual meetings of the 1,700-member (including 33 Canadians) American Society of Dowsers. 'What can we teach each other?' he asks. 'We don't understand it ourselves.'

Poitras never performs gymnastics but he observes, with considerable awe, that his subconscious sometimes reports water **without** the twig. 'It happened the other day, right out here on the street,' Poitras said one night last spring. 'I got out of my truck and felt there was water near. I cut a twig, and there is. I'll show you.'

He led the way outside the rooms where he lives alone in Red Deer. He grasped a willow twig and moved slowly back and forth across the pavement. Again and again it twisted down in his seemingly motionless fists: 'The vein seems to run that way,' he said, pointing out an open field. 'Here, you try it.'

I clutched the twig in approved fashion. It lay still and sullen in my hands. Poitras shook his head. 'And yet it works for me. Is it ESP? Static electricity? I just don't understand it. I'm not even going to try!'

(Partly reprinted from Imperial Oil Review.)

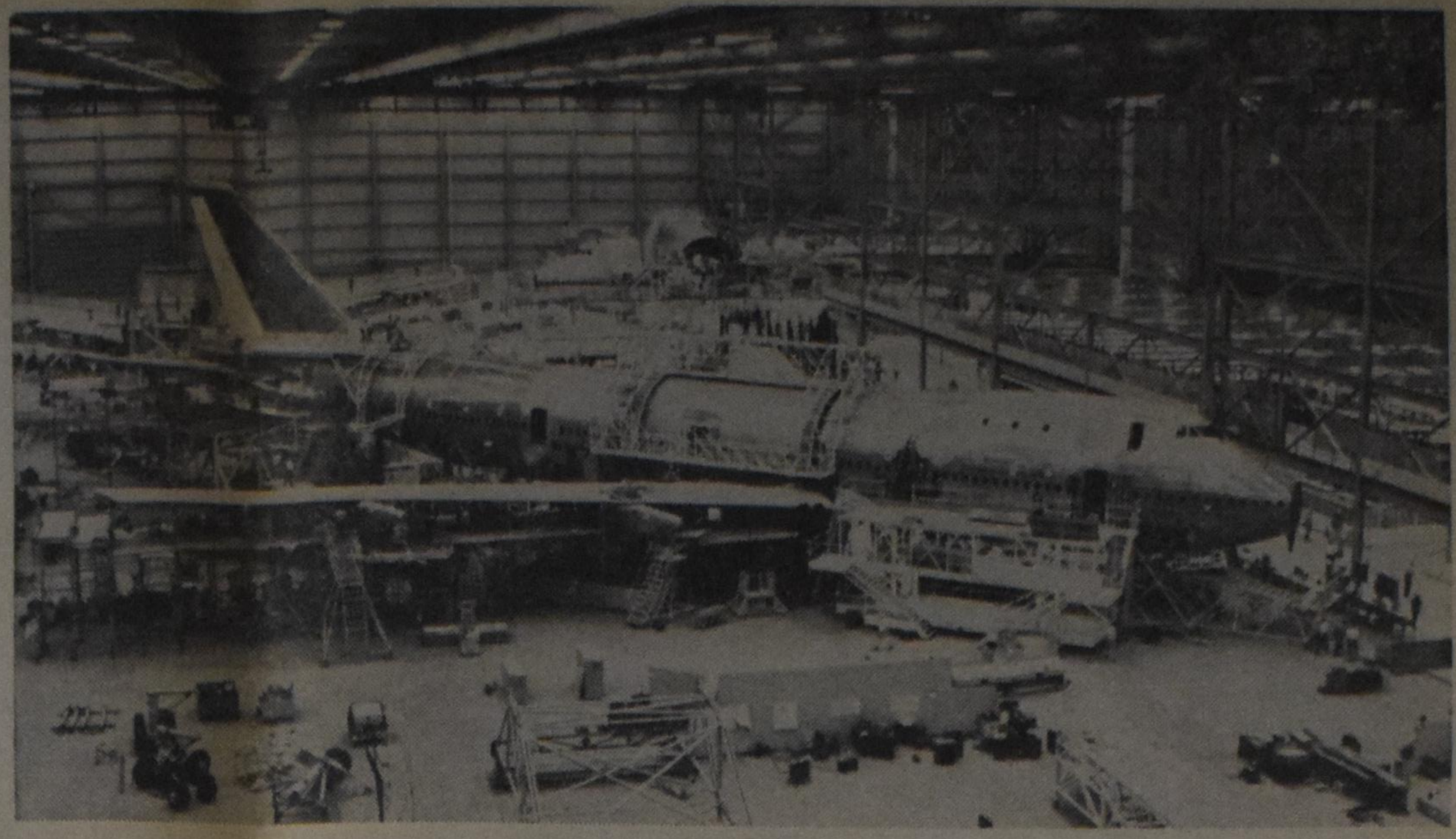

EVERETT, V.S.: De eerste Boeing-747 wordt gemonteerd in de hiervoor speciaal ontworpen fabriekshal. Het toestel, dat maximaal 490 passagiers zal kunnen vervoeren bij een kruissnelheid van ca. 1000 kilometer per uur,, zal in december zijn eerste vlucht maken. Drie machines vandit type zullen begin 1971 aan de KLM worden afgeleverd. In totaal zijn reeds 157 stuks, verdeeld over 26 verschillende maatschappijen, in bestelling.

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN AUGUST

No. 314

Author: Dr. K. Fabel

Black: 3 pieces

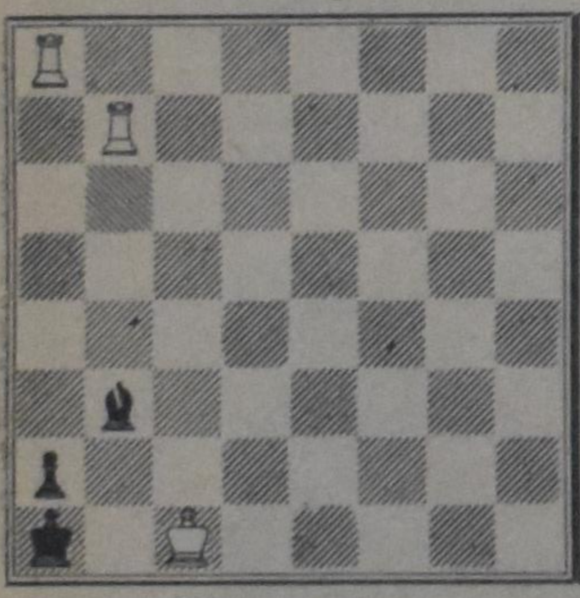

White: 3 pieces

White to play and mate in three moves. 3 points

No. 315

Author: Dr. W. Maszmann

Black: 4 pieces

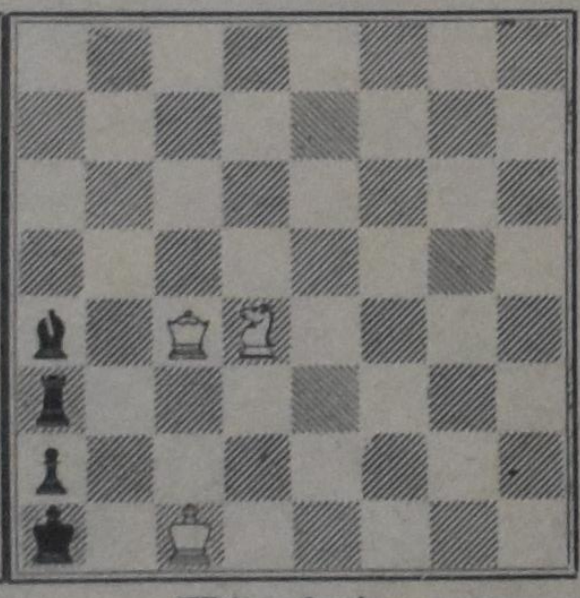

White: 3 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. In this second series we keep ourselves busy again with what the Germans call "Minimal Schach". This is just something for hot summer days one would think. I hope that it will be hot enough when you will be reading this.
2. Dr. Fabel deserves praise for having made such a cute problem with only a few pieces. One would ask, what is the use of so many empty ranks and files? One thing is certain: many variations are impossible. Or would this statement also be wrong? The full solution is asked for.
3. Dr. Maszmann used four pieces of No. 314 and placed three of them right at the same spots. All of the pieces need just one quarter of the board. Would indeed 16 squares suffice for this problem? Well, try to find it out. Keymove and threat, if any, should be indicated.
4. Solutions may be sent at your earliest convenience but not later than the 20th of September, or the 25th for those outside of Ontario.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

HEB GEEN ANGST: DE "IMMIGRATION APPEAL BOARD" PROBEERT TE BEGRIJPEN EN TE HELPEN

door B. Heydenkorn.

(Canadian Scene) — Mijn eerste ontmoeting met de energieke presidente van het Immigration Appeal Board, Mej. Janet V. Scott, een vroegere advocate in Toronto, vond plaats in haar woning in Ottawa. Tot haar verbazing werd ik warm begroet door haar hond. Dat deed het misschien, en de atmosfeer was meteen erg hartelijk. De hond maakte het zich gemakkelijk aan mijn voeten, Mej. Scott zat in een gemakkelijke stoel.... en dan waren er al die interessante schilderijen aan de muren.

Wij hadden een geanimeerd gesprek over verschillen in smaak ten aanzien van kunst. Mej. Scott houdt van abstracte werken en landschappen; ik helemaal niet. Op muziekgebied waren we het echter eens. "Dit is niet de plaats om over zaken te praten," merkte Mej. Scott op. "Waarom komt U morgen niet naar mijn **kantoor.**" En zo gezegd, zo gedaan, de andere morgen om precies negen uur stond ik daar voor de deur.

De Immigration Appeal Board beschikt over twee verdiepingen van een kantorencomplex in de stad. Er zijn twee rechtszalen, een kantoor voor ieder lid, een vergaderzaal en een bibliotheek. Tot voor kort kon een immigrant wel een protest richten aan de Immigration Appeal Board, maar de door deze Raad gedane uitspraak was niet bindend. De minister of Manpower and Immigration had de keuze om deze uitspraak te bekrachtigen of te verwerpen. De leden van de Appeal Board waren dus verantwoording schuldig aan de Minister. Thans is dat echter heel anders. Zij hebben nu een verantwoordelijkheid die in vele gevallen overeenkomt met die van een rechter.

"Ik vind het erg belangrijk," zo zei Mej. Scott, "dat de persoon die ons benadert zich op zijn gemak voelt. Iedereen heeft een soort afkeer van een gerechtshof. Wij proberen het duidelijk te maken dat wij geen gerechtshof zijn dat straffen uitdeelt. **Het is onze taak om te helpen.** Degene die een beroep indient meent uiteraard dat hij onrechtvaardig behandeld is. En wij proberen vast te stellen wat er in werkelijkheid precies aan de hand is. Het komt vaak voor dat een man hier beangst en huilend binnenkomt. Wij proberen hem dan vanzelfsprekend eerst op zijn gemak te stellen. Pas daarna gaan wij op de omstandigheden verder in."

"U vraagt wat voor soort gevallen wij behandelen. Tussen 13 november toen de nieuwe regeling van kracht werd en 31 december 1967 kwamen 63 nieuwe gevallen aan de orde, terwijl tot eind mei van dit jaar het aantal gevallen 423 bedroeg. Van dit totale aantal werden 14 gevallen ingetrokken. We ontvangen thans ongeveer 30 gevallen per week. U vindt het misschien wel interessant om te horen hoe we te werk gaan. Ieder bevel tot deportatie wordt bestudeerd. Allereerst wordt vastgesteld of de Immigratie Ambtenaar overeenkomstig de Immigratie Wet heeft gehandeld om te bepalen of de persoon in kwestie in Canada mocht blijven. **Als dat niet zo is** dan wordt het bevel nietig verklaard. De meeste van deze bevelen zijn echter wel overeenkomstig de wet en de beroepen worden dan verworpen. Niet alle deportatie-bevelen worden echter inderdaad uitgevoerd."

"En op dit punt komen menslievendheid en medelijden aan de orde. Tenzij de betrokkene een misdadiger is of betrokken is bij handel in verdovende middelen, proberen we verzachtende omstandigheden te vinden. Als er in ons gevoel twijfel is over de rechtvaardigheid of juistheid van het bevel tot deportatie, dan stellen we de uitvoering er van uit voor een bepaalde periode — zes maanden, een jaar of zelfs nog langer — om onszelf de gelegenheid te geven een beter oordeel te vormen over de betrokken persoon. We hopen dan uiteraard dat zo'n persoon in Canada zal kunnen blijven om te gelegener tijd een goede staatsburger te worden. Een fout die iemand in zijn jeugd heeft gemaakt, een romantische episode in iemand's leven of een familietwist mogen niet het totale beeld vertroebelen.

"Iemand die in Canada komt voor een bezoek, mag niet blijven en mag niet gaan werken, en als hij dat wel doet kan hij gedeporteerd worden. Er kunnen echter omstandigheden zijn die ons bewegen de uitvoering van dit bevel tot deportatie uit te stellen en het later zelfs nietig te verklaren. Het zou echter in strijd zijn met de normale opvattingen over recht en orde om alle deserteurs van bijvoorbeeld Griekse, Portugese, Chinese en Italiaanse schepen zonder meer toestemming te geven in Canada te **blijven."**

"U wilt weten in welke provincie de meeste gevallen voorkomen? Dat is uiteraard Ontario. Van de 423 gevallen die we tot 31 mei te behandelen gekregen hebben, kwamen er 205 uit Ontario, 105 uit Quebec, 59 uit Brits Columbia, 43 van de Prairie provincies en 11 van de provincies aan de Oostkust. We verlenen prioriteit aan gevallen van personen die aan de grens aangehouden en gearresteerd zijn. Men kan in persoon verschijnen of zich door een advocaat laten vertegenwoordigen. Men is echter niet verplicht om dit te doen. Men kan ook reiskosten vergoed krijgen als men meer dan 100 mijl van Ottawa woont of van de plaats waar het verhoor zal plaats vinden, vooropgesteld dat men het niet zelf kan bekostigen."

"Worden ook de kosten van een advocaat vergoed?" vroeg ik Mej. Scott. "Nee, maar als iemand beslist de hulp van een advocaat wil hebben en hij kan het niet zelf bekostigen, dan kan hij natuurlijk gebruik maken van het 'free legal aid system' in Ontario."

"Het aantal gevallen neemt steeds toe," aldus Mej. Scott. "Wij bestuderen zes tot acht gevallen per dag. **Ieder geval wordt behandeld** door een comité van drie leden, zodat er dus geen willekeurige uitspraak gedaan kan worden. Alle omstandigheden worden besproken en ieder lid van het comité probeert zijn steentje bij te dragen tot verduidelijking van het geval. Een verhoor kan wel door één persoon worden afgenomen, maar de beslissing moet worden gedaan door het comité van drie personen."

"Van ethnisch standpunt bekeken zijn wij een vrij gevarieerde groep," merkte Mej. Scott op. "J. C. A. Campbell, een advocaat uit Ontario, J.A. Byrne, een gewezen parlementslid van Kootenay East en ik zijn Angelsaksisch. De advocaten J. P. G offrey en J. Pierre Houle en het gewezen parlementslid voor Rimouski G. Legare zijn Frans-Canadezen uit Quebec en A. B. Weselax, een advocaat uit Manitoba emigreerde kort voor het begin van de Eerste Wereldoorlog van Oostenrijk naar Canada. Frank Glogowski heeft gestudeerd aan de Universiteit van Warschau en kwam 30 jaar geleden van Polen. Hij was de uitgever van "Zwiazkowiec" en een van de leiders van "Polonia". Ugo Benedetti is na de Tweede Wereldoorlog uit Itailë naar Canada geëmigreerd."

"Ik hoop dat U het er mee eens bent dat een aldus samengestelde raad begrip en een objectieve beoordeling garandeert. Bovendien wordt door ons een tolk beschikbaar gesteld als dat nodig is."

"In andere woorden,', zo zei ik' "is deze Raad een soort van sociale dienst."

"Beslist niet," vervolgde Mej. Scott, "wij zijn een gerechtshof en in een Act of Parliament worden wij beschreven als een 'Superior Court of Record'. Onze beslissingen, waarvan er verschillende gepubliceerd zullen worden, worden als rechtsgeldige precedenten beschouwd en tegen het gedeelte van onze beslissing dat met de uitvoering van de wet te maken heeft kan men bij het Supreme Court of Canada in beroep gaan. Er moeten, behalve mijzelf, nog twee andere advocaten zitting hebben in de Raad, en in ieder comité van drie moet minstens één advocaat zijn. Het verschil tussen onze Raad en andere gerechtshoven ligt in de precies omschreven taak die men ons opgelegd heeft, n.l. de behandeling van beroepen tegen beslissingen van het Departement van de Minister of Manpower and Immigration. Wij hebben dus speciale volmachten gekregen — wij kunnen, na de rechtskundige zijde van de zaak bekeken te hebben een beslissing van dat departement uitstellen of zelfs nietig verklaren en een persoon toelaten in Canada te blijven als we menen dat om menslievende redenen zo n persoon toestemming gegeven dient te worden in Canada te blijven wonen. Het Departement of Immigration kan daar niets aan veranderen. Dat geeft U misschien het idee dat wij een soort sociale dienst zijn — een gerechtshof waar men niet altijd precies volgens de letter der wet te werk gaat, maar waarbij het hart en bebrip voor iemand's moeilijkheden ook een rol spelen. Dit deel van ons werk beeft ons een grote mate van persoonlijke voldoening."

Ik verliet de Immigration Appeal Board met het prettige gevoel dat hier recht en menslievendheid hand in hand werken om iedereen die in Canada toegelaten kan worden te helpen. Ik ben vast van plan te doen wat Mej. Scott bij ons afscheid voorstelde: "Nu U hier een keer geweest bent komt U natuurlijk bij Uw volgende bezoek aan Ottawa weer bij ons aan."

DATUM CENTRALE

September 1	Labour Day Message by Rev. Joel H. Nederhood, Back to God Hour, on your local radio station.
August 17-Sept. 2	Pacific National Exhibition, Vancouver
September 2	A.A.C.S., at Cultus Lake, B.C.
September 2	Labour Day
September 7	Youth Evangelism Workshop and Conference at Grace, Scarborough, 1580 McGowan Rd., just N. of No. 401, next to Channel 9 T.V., Agincourt, Ont.
September 14	Annual Meeting of "The Women's Action for ACCS (ARSS)" at the Weston Chr. Ref. Church Speaker Rev. Michael De Vries.
September 26	Special welcome evening by the Student Club, First Chr. Ref. Church of Kitchener.
September 28	All-Ontario CLAC Rally, which will be held in Toronto.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

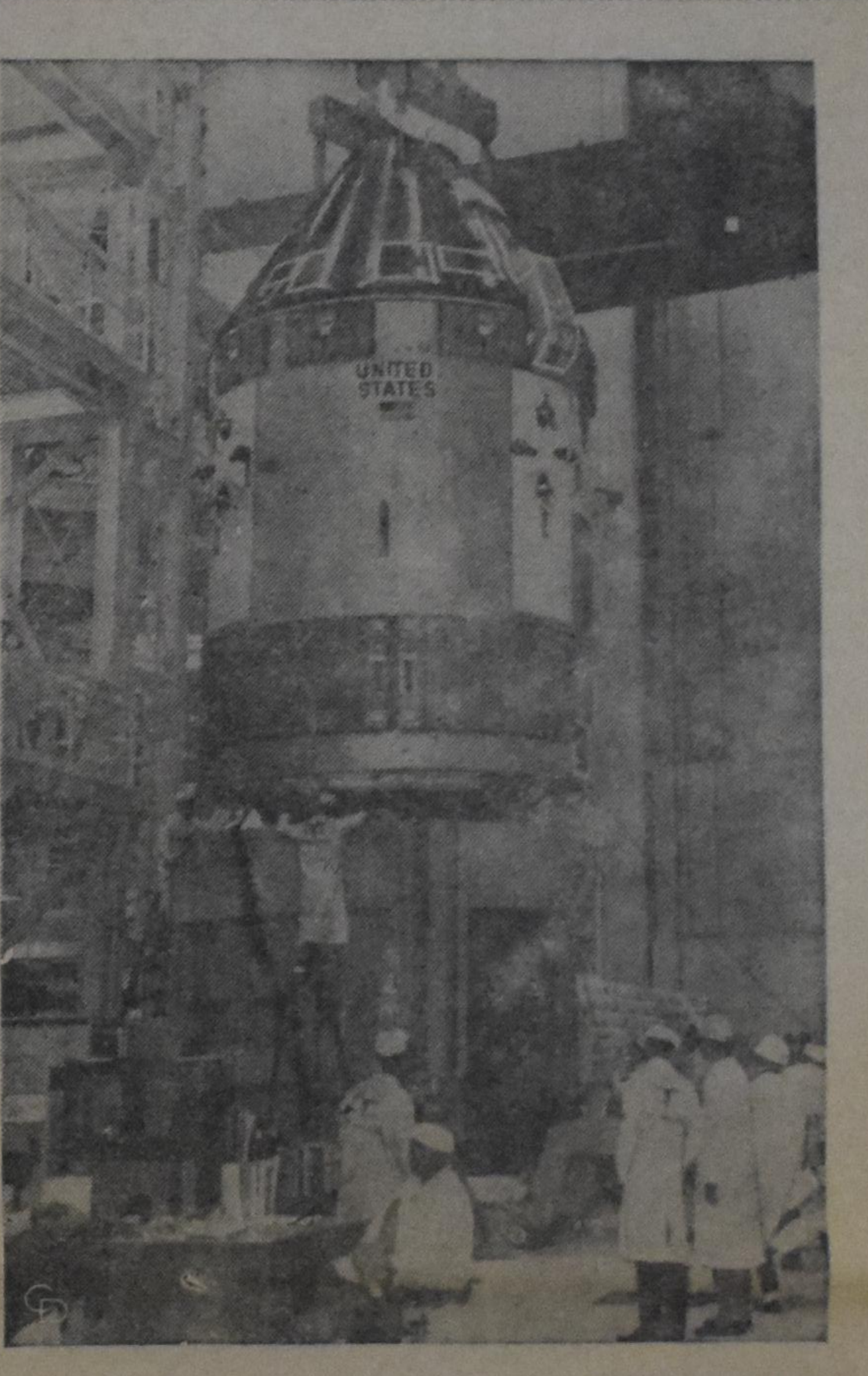

THE APOLLO 7 Moonship is shown on its work stand at Cape Kennedy before being moved to the launch pad. Astronauts Walter Schirra, Donn Eisele and Walter Cunningham will man it for an 11-day orbital test in October.

Praat niet alleen OVER EEN BEZOEK AAN HOLLAND.

U hebt waarschijnlijk alle mogelijke redenen om Holland te willen bezoeken. Mogelijk zijn het Uw familie of vrienden, die U in jaren niet hebt gezien, die U wilt opzoeken. Of misschien is het omdat U er nog nooit tevoren bent geweest en U graag zoudt gaan. Wat ook Uw reden mocht zijn, Air Canada heeft alles in het werk gesteld om het gemakkelijk voor U te maken om te gaan. (Dat verstaat men onder ons "Vlieg nu betaal later plan".)

Air Canada kan U elke dag van de week naar Parijs of Londen vliegen (Air Canada met BOAC) en vanuit deze belangrijke luchthavens kunt U aansluitende luchtvaartverbindingen nemen naar Uw uiteindelijke bestemming in Holland.

Vraag op het dichtstbijzijnde Reisbureau naar Air Canada's Vlieg Nu Betaal Later Plan en Economie Excursie retourbiljetten. En ga dan op bezoek met ons.

P.S. Als U het dit jaar niet kunt maken naar Holland, laat dan iemand van Holland naar hier overkomen. Stuur hem vooruitbetaalde biljetten door Air Canada.

Toronto - Amsterdam $381

Voorbeeld van een 14-21 daagse Economie Excursie retourbiljet (geldig gedurende de daarvoor aangewezen periodes).

VLIEG ER NAAR TOE.

AIR CANADA

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

24. The Colonies

When, in 1815, the new Kingdom of the Netherlands was given back all its former colonies, except the Cape and Ceylon, the problem of a new colonial policy presented itself. During the French occupation era the East and West Indies Companies had been abolished. These had always held on to their trade monopolies. The question now was: a state monopoly or free settlements by private enterprises! King William I appointed a committee to study this problem. Meanwhile problems of an altogether different nature had arisen. The isle of Java in the East Indies had, under British rule, been governed by Raffles, an extremely talented man whose opinion of administration differed completely from that of the former authorities of the Dutch East Indies Company. Their only aim was making profit. The many Indian monarchs were allowed to continue ruling and squeezing out their subjects, as long as they supplied the Company with what was demanded of them. Raffles, now, directly ruled over the entire Javanese population. He was to first European to reckon with the Muslim common law, the so-called Adat, which stated that the whole territory belonged to the sovereign, in this case the English Company. Raffles instituted a leasing-system for all of Java which he planned to turn into a primarily agrarian isle. He drafted a network of highways and byways, designed an administrative system for the whole isle, but was then suddenly told by his principals to stop his activities and leave Java. He did, though only after lengthy and stubborn resistance.

This is when the Netherlands could start handling the administration. But the aim remained: making large profits! State plantations were set up in Java and the population was compelled to supply the oriental spices and other products that were so expensive in Europe. This system led to a miserable plight and, as a result, the Muslim leader Dipo Negoro started a revolt in the form of a Holy War against the Christians. Ultimately the much better armed colonial forces could only break the resistance by taking Dipo Negoro prisoner during peace talks. But this "war" had shown that the existing system had to be altered, since the colonial profits went into the fighting. The King sent a representative to the Indies, who viewed the situation and laid the foundation for the Culture-system. If we look at this system now, it seems unconscionably harsh, as it never reckoned with the Javanese population. But in comparison with the colonial methods of countries like England, France and Portugal, it was fairly mild. The Culture-system forced each Javanese village to plant one fifth of its soil with products prescribed by the government. Those who owned no fields were subjects to statute labour; without any pay they had to work on roads or on the state plantations during one fifth of the year. So the Raffles principle was still in effect, namely that the soil was owned by the sovereign. This system led to a terrible situation, though much of the soil was stony and, therefore, unfit for agriculture, one fifth of dessa territory was confiscated for government cultures, which often boiled down to one third or half of the arable ground. Native village heads and government officials joined hands in estimating the expected crops and imposed heavy fines if the crops were not sufficient. Usually the planting-wages were not paid. If the desperate population rebelled, the colonial soldiers struck them down mercilessly.

But this could not last. Campaigns in press and parliament resulted in 1870 in the Netherlands East Indies being opened for private companies, though many Dutch statesmen still regretted that the profits from the Culture-system no longer flowed into Dutch treasury. More humanistic ideas began to gain field. Slavery was abolished in East and West, followed by corporal and capital punishment in all parts of the realm. The disappearance of slavery meant a considerable blow to the economic situation in Surinam, as the former negro-slaves left the plantations en masse. Importing non-voluntary manpower from the East Indies didn't help much to improve the situation, and soon Surinam became a poor multi-racial territory whch brought home to the Dutch government what the aftermath of colonialism actually implied.

In the East Indies a period of unheard of prosperity started for the Dutch companies settled there; tea, sugar, coffee and later tobacco and rubber plantations sprang up everywhere. The country soon also proved to be rich in oil. Meanwhile Dutch authority expanded over the entire archipelago by means of armed force, a method which set many Dutchmen at home to thinking. These formed a new opinion on the task of colonial rule. After three centuries of merciless exploitation the government's duty was to primarily put the interests of the native population first and foremost. Leyden University got a special faculty for scientific training of government officials who exclusively cater to the rights and interests of the natives. This was very successful; the officials were fully qualified, both linguistically and administratively; they fought epidemics, improved communications, brought peace and order and security everywhere. Alas, they didn't have sufficient funds available to realize all they deemed necessary. The Netherlands never had much money to spend on the colonies. After the Japanese victory over Russia in 1905, nationalism sprang up among the peoples of the British, French and Dutch Asiatic colonies. In Java a movement was set up that wanted to prove equality between the Javanese and Western cultures.

After that the Indonesian political parties came into existence; Muslim, nationalist, communist, but all aiming at complete independence in the long run. Following Word War I, the Netherlands government made some concessions. The East Indies obtained a sort of parliament, with an artificial "Dutch majority", which eventually was to become a real parliament.

Meanwhile the nationalist movement had grown in strength, with Soekarno as its leader. The Indonesian parties aimed at dominion status within the Netherlands Realm. However, the fatal date for the Netherlands came in 1938, when a petition to this effect, submitted by the "sham parliament", was rejected by the Dutch government that hadn't even consulted the Netherlands parliament. This simply had to put the nationalist Indonesian movement diametrically opposed to Netherlands authority. The ensuing Japanese occupation did the rest! Despite the desperate efforts of Dutch conservative post-war politicians, to curb this nationalism, Indonesian independence became a realty in 1949. The ideal of many Dutchmen, to form a new Realm in which Indonesia and the Netherlands would be equal members, failed completely. Under heavy pressure of Indonesia, the United Nations and the United States, Holland had to give up her last piece of territory in the archipelago, namely West New Guinea. The only permanent victims of this development are the Indonesians themselves, for their state has become an economic failure. Revolts, poverty, famine, corruption, selfoverestimation and aggression against foreign countries are the well-known symptoms of this. But the freedom is a magic word which Dutch know from experience that far exceeds legal security, prosperity and peace. On the other hand, the evolution in the former colonies in the West Indies (the six Netherlands Antilles, as well as Surinam on the South American mainland) has been much quieter. In full freedom a close co-operation has come about, resulting in complete independence within the Netherlands Kingdom, on the basis of equality.

(Radio Nederland)

PREPARE YOUR SOCIETY EVENINGS IN TIME

EXCELLENT OUTLINES FOR THOROUGH BIBLE STUDY

prepared by REVS. DR. P. Y. DE JONG, F. GUILLAUME, DR. R. KOOISTRA, and DR. P. G. SCHROTENBOER.

BEHOLD YOUR KING

Series of Outlines about the Gospel of Mark.

CONTENTS: Behold Your King — The King of Kings Begins His Great Task — The King Presents His Credentials — The Servant-King Attains Unwanted Fame — The King Proclaims The Year Of Jubliee — The King Is Lord Of The Sabbath — The King Is Put Under Pressure — Variety Of Reactions To The Gospel Of The Kingdom — The Growth Of The Heavenly Kingdom — Destroying The Works Of Satan — The Lord Of Life And Death — Growing Opposition To The King — The King Of All The Earth — The Holiness Required By The King — The King Withdraws Himself — The King Instructs And Warns His Disciples — Who Is The King? — The King Revealed In Temporary Glory — The King Shows The Way To His Ambassadors — The King Instructs His Colaborers — Rules For Kingdom Citizenship — The King Is Servant Of All — The Authority Of The King — The King And The Opposition: A Question Of Authority — The Saviour-King Unveils The Future — The King Prepares For His Death — Jesus' Loyal Royalty — The King Is Rejected — The King Is Condemned — The King Is Dead — Long Live The King!

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grieved for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.

NIGERIA I

CHRISTIAN REFORMED CHURCH WILL COOPERATE IN JOINT THEOLOGICAL TRAINING IN NIGERIA AND WILL TAKE UNDER ADVISEMENT A REFORMED SEMINARY

(Grand Rapids, Michigan) The annual Synod of the Christian Reformed Church, before adjourning on June 22, decided to participate further in the Theological College of Northern Nigeria (TCNN) in Jos. The Synod also instructed its Board of Foreign Missions to take under further advisement the request of the Tiv Church in Nigeria (NKST) to establish a reformed seminary in the Benue area.

The Synod took the decision on joint theological training in Jos upon recommendation by its missionaries in Nigeria and the Board of Foreign Missions. There was a division of opinion both in the Board and in the Synod's advisory committee on how to proceed. This occasioned extensive debate on the floor of the assembly.

In its request for a reformed seminary the Tiv Church gave as its reasons: "First, the great lack of pastors in our church. We will need seventy new pastors by 1973. In the years to follow we will need many more. We do not think the TCNN can train this many for us, for it has to take students on the quota system.

"Second, training students in the Benue is closer to their homes, and thus will be much less expensive.

"Third, we desire a positive reformed training for our youth, something which cannot be done in TCNN, because of its very character. This, in fact, is our greatest concern and the first reason why we want our own reformed seminary.

"Therefore, our fathers in Christ, please hear our plea. We know it will cost much money, but we also feel confident that because of your concern for the reformed faith in Nigeria that you will help us. Know this, we do not reject the TCNN. In fact, we will still support it, but it is not adequate for our needs and desires for the reformed faith. This does not mean we want to break our fellowship with the other churches in TEKAS. In fact, we know it will not, for each church is an independent body."

In its reply, the Synod stated that it was gratified by the concern of the Tiv Church for reformed theological education and would take the request under advisement. The Synod charged the Board of Foreign Missions to re-evaluate this request in the light of the conditions on the Nigerian field and the great need of pastors.

The Board will send a committee to Nigeria to consult with the Tiv Church. The Synod decided that its President, the Rev. John C. Verbrugge, should accompany the representative of the Board.

(RES)

•

NIGERIA II

CHURCHES SEND HELP TO NIGERIA

(Grand Rapids, Michigan) Both the Presbyterian Church in Canada and the Church of Scotland in their recent assemblies concerned themselves with the warfare and famine in Nigera and Biafra. Both the World Council of Churches and the Roman Catholic Church have begun to supply food and medicine to the stricken area.

Early this year the Rev. E. H. Johnson of the Presbyterian Church in Canada visited Biafra and reported his findings. The General Assembly asked the government of Canada to do all in its power to achieve a cessation of hostilities in Nigeria and in particular to request the government of Great Britain to stop providing arms and munitions for use in the conflict. It also authorized an appeal for $75,000 (in addition to $25,000 already received) to finance sending food and medical supplies to victims of both sides.

On the floor of the General Assembly of the Church of Scotland speaker after speaker denounced Britain's supplying of arms to the federal regime in Nigeria as a shameful scandal. The Assembly expressed its views to the British government and sent communications to the parties conferring in Africa.

The three major religious bodies in Switzerland — the Swiss Protestant Federation, The Roman Catholic Bishops' Conference, and the Old-Catholic Church — have sent an ecumenical appeal in behalf of Biafra to the British Council of Churches.

The Swiss churches stress that they are motivated exclusively by Christian conscience and humanitarian considerations. They suggest that a delegation of Swiss churchmen might come to Britain to present their concern in person to the British churches and government officials.

The World Council of Churches, at its Fourth Assembly in Uppsala, decided to appeal for $3,800,000 for Nigerian aid. This is in addition to the $3 million already asked for. The WCC also sent a delegation to confer with the representatives of the two factions to seek for ways to peace.

The Roman Catholic Church, through Caritas Internationalis, according to a London paper, has been flying planes with food and medical supplies through the blockade to Biafra. Between March 30 and the 21st of July Caritas Internationalis had sent 30 plane loads (about 315 tons). The planes land on air strips hacked out of the jungle. The WCC has considered purchasing its own plane in order to fly in supplies. (RES)

Maag- en Darmzwakte,

hartzwakte, indigestie, huiduitslag, zweren-puisten-jeuk, maag- en darmzweer, maagzuur, nier- en blaasontstek., -gruis en -steen, open wonden, reuma, struma, trage ontlasting en alle andere slep. ziekten zijn niet met vergif te genezen. Wat wij met onze onschad. geneeskruiden reeds 43 jaren bereikten is wonderbaarlijk. Toezending desgewenst in blanco verpakking.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

OJIBWA INDIANEN MAAKTEN HUTTEN VAN BERKENBAST.

Er waren twee typen hutten die beide rechthoekig en koepelvormig waren. Zij werden met berkenbast bedekt dat door palen opgehouden werd. "Als een Indaan wilde verhuizen rolde hij eenvoudig de berkenbasten wanden op; de palen liet hij staan, want er waren altijd genoeg jonge boompjes voorhanden om een nieuw frame te maken.

(C. W. Jefferies — uit de Imperial Oil Collectie.)

Netherlands Radio helps Developing Countries

by Pierrette Posmowski

The tremendous importance of the information media in our lives today needs no stressing: we watch history in the making on our TV screens or listen to eye-witness accounts on our transistor sets. Hardly a month goes by without a new survey appearing on the influence of radio or television on one section or another of the population — school children, and students, industrial workers, farmers, housewives, old-age pensioners . . .

Most of these surveys carried out in the wealthy countries of Europe or America — naturally so, since the "new" countries of Asia and Africa are still underdeveloped as far as the mass media are concerned. Unesco statistics show, for example, that while in the British Isles there are 49 daily papers for every 100 inhabitants, the ratio in Africa as a whole is only 1 for every hundred; and that Asia and Africa only have an average of 2 radio receivers for every hundred people, whereas the USSR has 30 and North America has 73.

Two Essential Needs: Information and Education

But the developing nations are continually expanding their radio and TV networks: these media are not affected, as is written journalism, by transport difficulties and high illiteracy rates in rural areas which in many developing countries limits the impact of the press to the cities and their immediate surroundings. And they are likely to play an increasingly important role both in educating and informing the public.

In Togo, for instance, a special programme for farmers launched with Unesco is broadcast regularly to radio-clubs throughout the country. In Ivory Coast, television has been used in a literacy pilot project among the workers of a number of industries in Abidjan and other areas. Several countries, among them India and Ghana, have been helped by Unesco to organize "radio farm forums", in which questions asked by the audience are answered and talks on farming problems are broadcast. India, which recently started a similar experiment on television, is planning an even more ambitious project for 1972 — the launching of a communications satellite to broadcast first to 50,000 and later to 10 million receivers, which would enable the programmes to be seen in every village throughout the country.

Such projects obviously require a considerable technical infrastructure, but even more perhaps they require qualified staff to write the programmes and broadcast them: it is not simply a question of providing listeners in Cotonou, Colombo, Lagos or Luang Prabang with "canned", all-purpose programmes prepared in London, Paris, or New York, but of training the local journalists, producers and technicians who can really provide documentary and educational programmes adapted to local conditions and circumstances and suited to the tastes and needs of their own people.

It is with this aim in view that the Netherlands Overseas Radio (Radio Nederland Wereldomroep) is creating at its headquarters in Hilversum a training centre for radio and TV personnel from developing countries. The centre, which is expected to open in February 1969, is by no means the first of its kind: similar work has already been done in the United States, Great Britain and France.

No "Cultural Colonialism"

But in all these countries the training is of a fairly general nature. "At Hilversum," I was assured by Mr. Guus van der Steen, head of the future centre, "the emphasis will be on the narrower field of education and information. The short length of the course — 4 months — makes this necessary; but over and above this our aim is to create what you might call the "spiritual infrastructure" for development. We don't want to impose models or particular types of programmes, and risk being accused of "cultural colonialism". What we aim to provide, more than knowledge, is know-how, and, more than know-how, we want to help our trainees discover their own sources of inspiration."

There will be as little theory as possible — probably only one lecture a week and practical work the rest of the time with the trainees — there will be 20 in each course — taking it in turns to produce, write, commentate, and edit news bulletins and talks, organize interviews and discussions, carry out reportages on topical subjects such as the draining of the polders of the former Zuider Zee — and so on.

"Every fortnight we plan to take them on an excursion through the Netherlands and show them a different aspect of Dutch life: industry — the Philips factories at Eindhoven, for example, or a large brewery similar to ones now being built by Dutch companies in Nigeria and Ghana — or an agricultural co-operative, the Social Studies Institute at The Hague, or the Agricultural University at Wageningen. The point of this will not be to show off our own achievements, but to show participants how the technological knowledge and know-how needed in carrying out our own Delta Plan, or, to take a more modest example, in building a sugar refinery, can also bring results in circumstances as different as the Niger Delta or a factory in Thailand."

Each trip will provide the subject of a script which the trainees will discuss with their instructors and one another both at the draft stage and again when it is completed. The last three weeks of the course will be given over to the preparation of a magazine programme for radio or television which will include extracts of all the previous programmes.

An interesting point is that none of the courses will be given in Dutch: the first will be in English, and later there will be courses in French and Spanish. "We hope to invite specialists from the BBC and the French Radio from time to time to give lectures and direct debates," Mr. Van der Steen added.

No Frills

The permanent staff at the centre will be few: 15 people altogether, including Mr. Van der Steen and his deputy Jan Kinket, a former Unesco expert and head of the Arabic Service of Radio Nederland; there will also be two lecturers (producer, director or writer), a few camera and radio technicians, maintenance staff and a small administrative unit. Nor will the premises, now being built in the gardens adjoining the modern building of Radio Nederland, be large or lavish; one big TV studio with its control room, a small radio office, a few offices and a hall which can be used for lectures. "Everything has been planned on a very modest and economical scale," said Mr. Van der Steen. "We've done this on purpose: the equipment we have installed is neither elaborate nor expensive, for we don't want our trainees to feel frustrated once they get home again! We also believe that too much specialization would be a luxury — and worse, a mistake: when staff in short, everyone must be able to do several jobs."

The courses, as was mentioned, will only last four months, and will be held twice a year: they are being kept as short as possible since radio and TV organizations in Africa and Asia find it difficult to spare valuable staff members for more than four months at a time. (Participants will be required to have one or two years of professional experience and the guarantee that their job will be held open for them on their return.)

There is another reason for favouring short courses, said Mr. Van der Steen. "Many young Africans and Asians suffer from "adaptation shock" or homesickness in northern climates, and four months of exile is about as much as they can take." To make the trainees feel more at home in the Netherlansd, "where they don't even speak the language", there are plans to house them, not with families, but all together in a large house, where the way of life and diet will remind them a bit of home.

The Hilversum Centre is an excellent example of the fruitful co-operation which can exist between broadcasting organizations, industry and government services: its 7-man advisory council includes, apart from the representatives of Radio Nederland, nominees of the Ministry of Development Aid (a section of the Netherlands Foreign Ministry), of the Ministry of Culture, and of the firm of Philips which has provided the Centre's electronic equipment.

(*Unesco Features*)

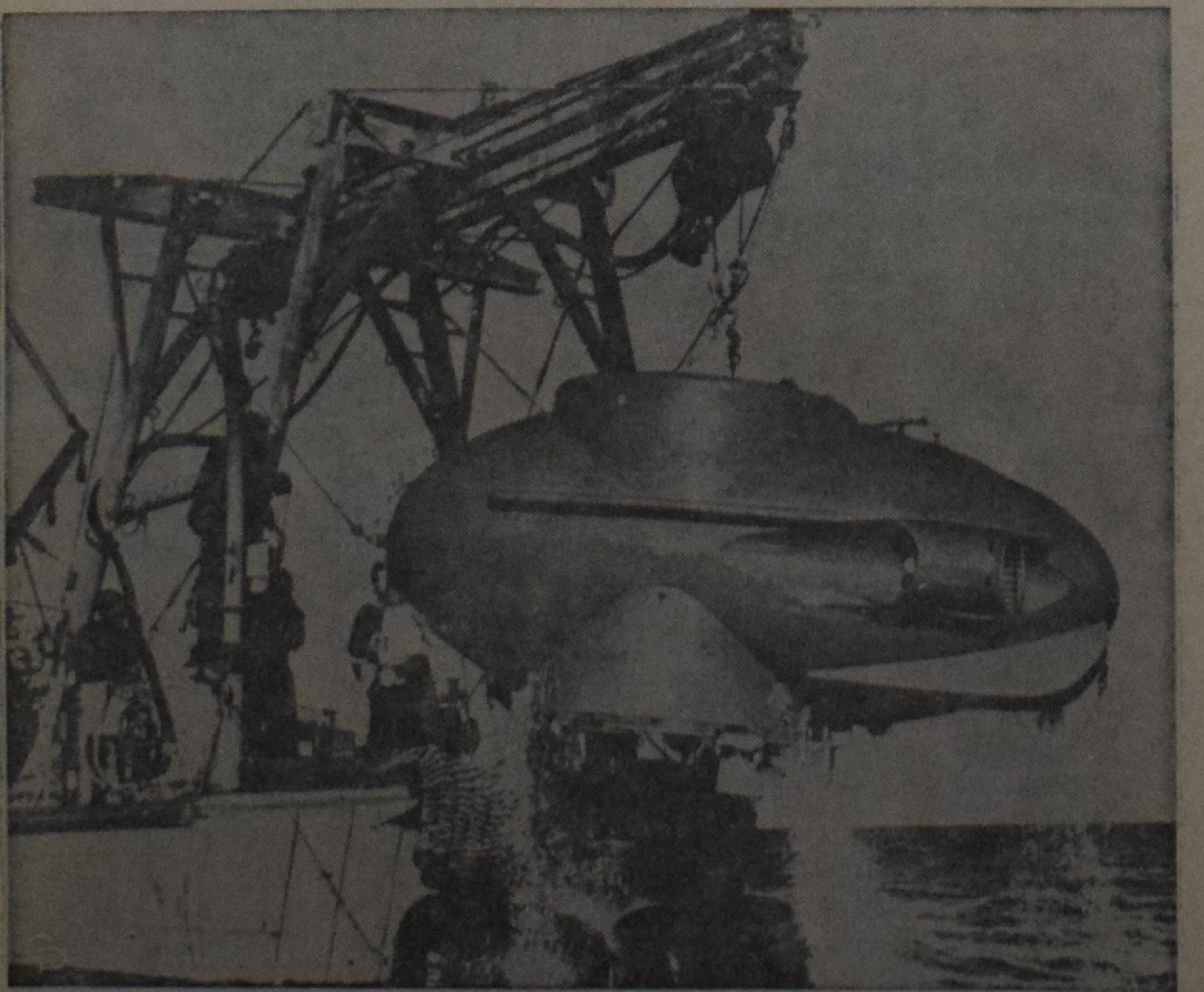

6,420 FEET DEEP—The Deep Ocean Work Boat of GM's Electronics-Defence Research Laboratories emerges from the briny off Santa Barbara, Calif., after a descent of 6,420 feet to the Santa Cruz Basin. The crew has a 360-degree vision from the 17-foot hull.

Medical Advise

CARDIAC PACEMAKERS

by Dr. J. VAN BELLE

A cardiac pacemaker — what could that be? The answer: a small instrument that stimulates and regulates the beating of the heart. It consists of a battery and an electrode. It can be used when the heart fails to beat in the normal way — when there is a heart block. What does that mean?

A normal heart beats very regularly and rhythmicly. Everyone can feel that for himself — just put your hand over the area of your heart. This regular, rhythmic beating is initiated within the heart itself. An electric impulse, called excitation wave, is formed in a special tissue in the right auricle (this auricle can be compared with a reservoir which collects blood coming back to the heart from the body). This special tissue, the sinus node, is our built-in pacemaker. From here the electrical impulse travels down to the heart muscle, the ventricles — the heart pumps that propel the blood into the arteries. The muscle can contract; the heart beats. Due to disease (atherosclerosis should be mentioned here) the impulses may be blocked on there way downward. There is failure to transmit the excitation wave, there is what is called a heart block. The heart will continue to beat; but now the auricles and the ventricles beat independently. The coordinated rhythm is lost. The heart is now unable to pump the blood through the body in an effective and efficient way. The patient suffers from transient attacks of loss of consciousness. The condition is quite serious. Drug therapy is not very effective. The mortality rate is high. A solution to the problem was found in the cardiac pacemaker, an electrode and a battery. As a rule, the electrode is implanted into the heart. A surgeon can do this or a much simpler method can be followed. The small electrode can be inserted in a vein of the neck or arm and then threaded into the heart. The battery may be placed outside the body, but when permanent use is desirable it is placed inside the body, in a fold of fat. Batteries have been developed now that can be recharged without removal.

Cardiac pacemakers are another example of progress in medicine.

THE WORLD AROUND US

CHINA ❷

The Cultural Revolution and the Party

The Red Guards took their role as "revolutionary successors" very seriously, and the consequences became visible almost immediately. The untrained youth attempted to step into the shoes of the party cadres which they had replaced, but the young Red Guards were unable to cope with the work involved and to make adequate replacements for the party bureaucrats now shunted out of office. Also, the numerous and fragmented Red Guard groups, prone to disputes since their inception, now began to quarrel bitterly over the division of the spoils. Mao now tired to ameliorate the situation by saying that not all cadres were bad and that it did not matter who first "saw the light" in a district, whether they were members of the cadres or of the Red Guard, since the important point was that the Cultural Revolution should continue.

In the wake of this announcement a great number of "Revolutionary Committees" sprang up all over China at all levels. The militant Red Guards soon began to accuse these bodies of being nothing more than false fronts behind which party "power holders", who had engineered false "seizures of power", continued to operate. Investigations by Peking proved this charge to be true in many instances, although not in all. In any event, both the revolutionary committees and the Red Guards were being bypassed now as the real power now rested in the hands of the military control commissions, who received and implemented instructions and directives from Peking.

Soon an attempt was made to organize a triple alliance among the revolutionary committees, the Red Guards and the military control commissions. Success, however, was only achieved in a few isolated cases. In the majority of instances the Red Guards proved to inexperienced, the army too dominating and the old cadres personnel unwilling to step into an alliance from which they might at any time be excluded or be charged with some wrongdoing. Acrimonious arguments soon took place which degenerated into pitched battles. This sort of fighting fed upon itself, making reconciliation even more difficult; it was not a question anymore of what line to follow, but "who are our friends, who are our enemies"; the personal safety of those involved now became the first priority for all. All through 1967 the situation was extremely confused with few people outside China and not too many inside China knowing exactly what was taking place. During the latter months of last year it became evident that the PLF (Chinese People's Liberation Forces, and "Forces" rather than "Army" is the more accurate translation of the Chinese Chinese term "chun") began to get the upper hand. Although some important PLF figures came under severe Red Guard attack between April and September, there was no concerted effort to disrupt the military chain of command. The military managed to win over some of the less militant Red Guards and set them up to fight other Red Guard units, some of the old cadres were revided and the old party personnel was persuaded to return to their former posts.

Nevertheless, Mao had difficulty convincing a sufficient number of old party workers to return to their posts. The result was that no active chain army; no men capable of making the right decisions were at their posts and the country seemed to be of command could be established except through the drifting toward anarchy. So, Mao decided that the emphasis for 1968 should be on "party building", and since the beginning of this year leading figures are again being identified by their party titles; discussion of the party's central role in Chinese political life is again being emphasized. The long-postponed 9th Party Congress will apparently be held, at which time a new party constitution will probably be adopted and some leading "renegades" will be formally excluded from high office. Party officials in the military will in all probability play an extremely important part in the task of "party-buiding". Although a considerable number of Red Guards will obviously be allowed to enter the party, they will not all be brought in but will have to undergo a thorough screening, while former party cadres will also be screened before being admitted to the "new" party, but it seems likely that a large number will survive the screening and will return to their old positions. The party bureaucracy will be streamlined with the party cadres making up the back bone of the Revolutionary Committees.

There have been so many twists and turns in the Cultural Revolution that any type of prognostication seems hazardous, but it does seem obvious that the end product of the Revolution is not quite what Mao had in mind before he began his reorganization. A great number of faces have disappeared, but there are also large numbers which have returned or will probably return in the near future. The battles of the Cultural Revolution have been real battles and the victims real victims. Mao won the early battles in the confrontation, and he won most of the later ones, but only by escalating the war, and the consequences of his victories have been so grave, and the complications they have engendered so extensive, that in the end they have not been victories at all. It is hard to believe that there are not very considerable strains within the central leadership in Peking at present. These strains may account in part for the slowness and hesitancy of the reconstruction process. One major aspect of this process, "party-building", is beset by disputes involving such questions as whether or not revolutionary enthusiasm or pragmatic administrative qualities ought to be a primary qualification for high party office, and whether or not non-party masses ought to endorse the qualifications of party cadres. Since these were the questions at issue when the Cultural Revolution began, the Chinese Communist Party has come full circle.

A number of compromises will have to be made if the party is to achieve complete cohesion and differ very substantially from the original point of unity again, and the end product will probably not departure. The Cultural Revolution, like the Great Leap Forward in 1958 most certainly has had a deleterious effect on party morals. Animosities engendered during the Revolution will take years before they are forgotten, and to pick up all the pieces and put them together again may well take years. The only substantial benefit that Mao seems to have gained from two years of ferment is the knowledge that the army is loyal to him, has learned his "Mao Thoughts" by heart, and can be depended upon in a crisis to support the line of the chief party leaders and to keep the country functioning at least to a certain extent. Even so, the Cultural Revolution has not left the army unaffected either. The army has gained much more power during the past few years, and it remains to be seen whether the army leaders are willing to give up this power.

J. J. Bout.

Indonesia: Land of surprises ⑥

by Dr. Paul Schrotenboer

Reformed Churches in Indonesia: Wide Angled Christianity

It is not just doctrine that distinguished a reformed church from others. In many young churches in developing countries, where the church has enjoyed less than a quarter century of independence from the mission, there is as yet no great consciousness of specific doctrinal teaching as distinct from that of other churches.

Even the 'reformed' churches in Indonesia which have sprung from Dutch reformed missions can not be said to have appropriated all the doctrinal teaching contained in the creeds of the mother church. Doctrinal awareness comes rather late sometimes in Eastern churches. Extensive discussions on disputed doctrinal points in the West is a 'luxury' which churches in the East can engage in only when they are not endangered in their very existence from hostile spiritual forces.

Moreover, when a young church is struggling for its very existence in a non-christian society, the energy of the church of necessity is expended on meeting the dangers that are at hand. The doctrines which it does emphasize are related to this struggle.

The reader may think that at this point he is going to read that there is no noticeable essential difference between the national **church of the reformed** mission from that of a fundamentalist mother church. This, however, would be a premature and unfounded conclusion. Reformed missions do make a difference upon the national church. Only, it is not the difference we would expect if we sought to define a reformed church simply in terms of doctrinal teaching.

Essential to the reformed view is a loyalty to the Word of God in its full scope in the direct life relatedness of the nation in which the gospel is brought and the church is established. We should remember that the word **reformed** is a subordinate adjective, a modifier of the word **christian**. If one would explain in a word the intent of the 16th century Reformation, he would have to say that it was to make the church more essentially christian, to call the deformed christian church back to its true core-christianness. This accounts for the Reformation's emphasis upon the teaching and the preaching of the Word of God in Scripture, for this contains the Word of our Lord who is the only foundation of the church. The Reformation was first of all a spiritual movement, which produced specific doctrines, to be sure, but can never be defined solely, or even in the first instance, by those doctrines, for they are only the product. Of course they are important. The Reformation spirit had in it the marks of a christian total view of life and style of living.

When missionaries of the reformed churches in the Netherlands early in the present century began systematic work among the churches of Central Java and Sumba, they took with them the heritage and conviction of the view and style of living that had asserted itself in the Netherlands under the leadership of Abraham Kuyper. I have read no biographies of the missionaries of these Indonesian churches. My contacts are limited to the products of their work. The observations which I record are based on the limited experience of a few weeks. They were confirmed fully, however, by a missionary theologian presently working in Central Java. It is possible that I paint the picture too rosy. But this is what I found:

The gospel preaching of the reformed missionaries confronted Indonesians who lived in what we may call a sacral society. A sacral society is one which is pervaded with 'sacredness', that is, with the ritual and prescriptions of religion. A sacral society is all of one piece. The tribal chief and dukun control to a very large degree the life of the tribe. The people's religion prescribes all such important matters as the time to plant crops, what food to eat, when and whom to marry, and how a person is to be buried. Religion, in other words, extends as far as the tribal life extends. It controls the economic, political, social, and moral life. A person in a sacral society knows from concrete experience that human life in its entirety is religion, for in every part of it he is serving the idols of his tribe. (Islam likewise, at least in some countries, even states what time and how often a man should bathe.)

When the Gospel of Christ liberates a man from the hold of such a religion, the person who has been delivered from the control and teaching of the witch doctor finds that he is often at a loss what to do. It is, therefore, not uncommon for a convert to ask a missionary how he should work his land, how he should marry, in short, how to regulate the many various details of his life.

At this point the reformed missionary who has a conviction of the limitless kingship and redemption of Christ has a distinct advantage over others, for he knows that the request of the convert to be instructed in all the practical details of daily living is legitimate and demands an answer. A reformed missionary of this conviction will not tell the converts that the new faith has significance only for a time of devotions and weekly worship and the avoiding of certain practices, such as the chewing of red roots (which some fundamentalistic missionaries have condemned as sin in the same way as in the United States they call all smoking sin because it is 'worldly') and the folk dances that are peculiar to the culture.

The reformed missionaries knew that they could not be satisfied with erecting a church, a place for worship only. They could not allow the rest of man's life to be unchanged, for then they would be only partly converted, nor could they be expected to find their own way in developing a new christian style of living all by themselves. At the same time, it would not be true to their christian calling to serve God in their place and time to give them all the answers that had been accepted by the christian church in the West. The missionaries sensed that they would have to inculcate the same life view that the best in the West had to offer and then, in co-operation with the converts themselves, give it an Eastern expression.

This meant that they realized that the goal of their missionary striving was the establishment of a thriving Indonesian christian community. They realized also that no church institution could take all the activities that were required under its wing. They knew, moreover, that they would have to start with the church, the worshiping-proclaiming community of believers. But having started with this they would have to advance from christian worship to christian education to christian action of all kinds.

Thus the church became the 'mother' of the school. And church and school together brought into being all sorts of christian social and political associations.

What I am saying is not that this had to follow from the reformed view of life. I am not following the line of simple deduction from certain basic principles. I have reached this conclusion because I first saw the results, and had the privilege in Java and Sumba of going from one city to the next, visiting the various schools, elementary, high school and university. I visited schools for the training of christian school teachers, schools for the training of instructors in religious education in the state schools, schools for agricultural training and 'lay training centers'. I saw the christian organization for trans-migration, the christian radio station, several hospitals with schools for nurses and a society for mass communication. Indonesia also has a christian political party. After visiting these various organizations and projects I asked myself: How have these all come about in such a young church? How is it possible that one can find here, among these people who still comprise only a minute percentage of the population, so many christian organizations?

The conclusion to which I came — which was confirmed in conversation with missionaries in Java and with retired missionaries in the Netherlands — is that this is in considerable part the result of a reformed mission.

Wide angled Christianity I would call it: The view of life and approach to its problems and challenges that would view man and society in one comprehensive view from the belvedere of the Gospel of Christ.

I would not hide my convictions that there is great hope for the Indonesian churches if this view holds and continues to gain ground. Only such a view can combat and replace the total grip that Islam and the tribal religions have upon Indonesian life. Only such a view will be able to withstand against the inroads of western secularization. The following of this conviction by the reformed churches in Indonesia can lead to a biblical renewal of society and thereby to the establishment of a multifaceted christian community.

June, 1968.

FLOATING NOTE RETURNED YEAR LATER — Garry Shaver points to the spot near Cape Town, South Africa, where the note in his hand was picked up in a bottle a year after he threw it into the Stillaguamish River at Seattle, Wash. The note asked for a postcard. It was sent back by a South African construction contractor who said his son found it.

Leiden Student Group Intercommunion Practices

(Leiden, the Netherlands) (RPPS) The Christian Student Movement of the University of Leiden has moved, after seven years of intensive interconfessional work, to an official policy of intercommunion between its Protestant and Roman Catholic members.

The Reformed student pastor, J. A. Eekhof, said that the decision was made after careful consideration of all aspects of the question, and because the group was aware of its profound unity in faith and of its responsibility to the large number of confessionally mixed marriages among the university's students.

Eucharistic theology, which for centuries has been the major barrier between the Roman Catholic Church and the churches of the Reformation, can no longer justify division if it is approached in the spirit of the Dutch Roman Catholic **New Catechism**, said Mr. Eekhof.

The decision was taken with the knowledge of the responsible Roman Catholic bishop and Reformed church authorities.

"We have reached a point," according to the student pastor, "where we can only go forward in the search for new forms, but not backward." He said that there has been a shift in the mentality of the younger generation, particularly with regard to their relationship to the life of the church.

Those who are not yet prepared to accept intercommunion should not be pressured into doing so, said Eekhof. "But," he added, "there must be a possibility in our churches to receive bread and wine together as a sign of the One Lord of both churches."

(RES)

Keep in tune with your Denominational Broadcast

Listen Every Sunday

THE BACK TO GOD HOUR
OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH
Dr. Joel Nederhood, Radio Minister.

ALBERTA

Calgary—CHQR	9:00 p.m.	810
Drumheller—CJDV	11:30 a.m.	910
Edmonton—CHED	8:00 a.m.	630
Edmonton—CHQT	8:30 a.m.	1110
Edson—CJYR	10:00 a.m.	970
Lethbridge—CHEC	8.30 a.m.	1090
Med. Hat—CHAT	8:30 p.m.	1270
Peace River—CKYL	7:00 p.m.	610

BRITISH COLUMBIA

Burns Lake—CFLD	1:00 p.m.	1400
Ft. St. John—CKNL	7:00 p.m.	970
Langley—CJJC	10:00 a.m.	850
Penticton—CKOK	9:30 p.m.	800
Pr. Rupert—CHTK	8:15 a.m.	560
Terrace—CFTK (Tues.)	10:03 p.m.	590
Smithers—CFBV	1:00 p.m.	1230
Vancouver—CJOR	6:30 p.m.	600
Vancouver—CKLG	7:00 a.m.	730
Vernon—CJIB	10:00 a.m.	940

MANITOBA

Altona—CFAM	9:30 a.m.	1290
Steinbach—CHSM	9:30 a.m.	1250

NOVA SCOTIA

Halifax—CJCH	9:00 a.m.	920
Kentville—CKEN	7.05 p.m.	1350
Middleton—CKAD	7:05 p.m.	1490
Windsor—CFAB	7:05 p.m.	1450

NEW BRUNSWICK

Fred'ton—CFNB	10:30 a.m.	550

ONTARIO

Belleville—CJBQ	8:30 a.m.	800
Brantford—CKPC	10:15 p.m.	1380
Cornwall—CJSS	9:00 a.m.	1220
Ft. Frances—CFOB	9:00 a.m.	800
Ft. William—CJLX	9:00 a.m.	800
Hamilton—CHAM	9:00 p.m.	1280
Kingston—CKLC	10:05 a.m.	1380
London—CHLO	12:30 p.m.	680
Oshawa—CKLB	9:15 p.m.	1350
Ottawa—CFRA	8:00 a.m.	560
Owen Snd.—CFOS	6:00 p.m.	560
Pembroke—CHOV	4:30 p.m.	1350
Peterbor.—CHEX	7:00 a.m.	980
Rich'd Hill—CFGM	10:30 a.m.	1310
Sarnia—CHOK	8:30 a.m.	1070
St. Cathar.—CHSC	8:30 a.m.	1220
Stratford—CJCS	2:00 p.m.	1240
Toronto—CKEY	8:30 a.m.	590
Toronto—CHIN-FM	4:00 p.m.	100.7 Meg.

QUEBEC

Montreal (Verdun)—CKVL	8:30 a.m.	850

SASKATCHEWAN

Prince Albert CKBI	3:00 p.m.	900
Regina—CJME	9:00 a.m.	1300

Reformed Ecumenical Synod Amsterdam 1968 to meet in 'De Blije Werelt'

(Grand Rapids, Michigan) Opening with a special prayer service in the Keizersgracht Kerk in Amsterdam, the Reformed Ecumenical Synod, Amsterdam 1968, was held from August 12-23. The business meetings of the ecumenical body were conducted in the conference center, 'de Blije Werelt' in Lunteren, the Netherlands.

The Reformed Ecumenical Synod is a world confessional body of churches which confer and maintain the biblical faith as expressed in the Calvinist tradition and creeds.

This is the sixth meeting of the RES. Previous gatherings have been held in Grand Rapids (1946), Amsterdam (1949), Edinburgh (1953), Potchefstroom, South Africa (1958), and Grand Rapids (1963).

Approximately a hundred delegates and observers from thirty-five denominations representing over four million members converged in Lunteren to confer with one another in matters pertaining to spiritual welfare and government, to strive to attain a common cause of action in evangelism and missions and to consider problems of common concern.

Long reports on race relations and ecumenicity have been submitted to the synod. The report on race relations has attracted wide attention.

Previous decisions of the RES (1958 and 1963) were also reviewed. A number of classes and congregations in the Netherlands have requested the RES to declare that all distinctions in race and color are subordinate to the fundamental unity of mankind.

The RES considered applications for membership from at least eight denominations. (RES)

U.S. Court Taking Church Cases

(Presbyterian Journal) The U.S. Supreme Court has decided to hear the appeal of the Presbyterian Church US against the decision of the Georgia Supreme Court in the Savannah church property cases. Two congregations left the denomination, taking their property with them, claiming that the church had substantially departed from the positions it embraced when they joined. With national implications, the denomination has been joined in its case by three other churches: The United Presbyterian Church USA, the Reformed Church in America and the Cumberland Presbyterian Church. (RES)

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Preposition
5. Touch
9. Trust
10. Boundary
11. Magic stick
12. Composer Rachmaninoff
14. Came in
16. Portion of a curved line
17. Picturesque
18. S-shaped molding
19. Spread grass to dry
20. Angles
22. Italian seaport
23. Impedes
26. Moslem title
29. Heed
30. Passage ways
32. Cloak
33. Upper branches of a sequoia
34. Wretchedness
36. Communists
37. Glacial snow
38. Rodent
39. Neutral color
40. Miscue

DOWN
1. French novelist (1844-1924)
2. Leased
3. Bygone
4. Pronoun
5. Ran away
6. Goddess of healing: Norse
7. Mesh
8. One who ogles
11. Point of the compass
12. Bye
13. Freezes
15. Kitchen utensil
18. Cape Horn native
21. Girl's name
22. Merry
23. Wander
24. Subsiding
25. Pesterer
26. Changes
27. Nodules
28. Vipers
31. Caravansary
33. Three, at cards
35. Girl's name
38. Thoughtful interjection

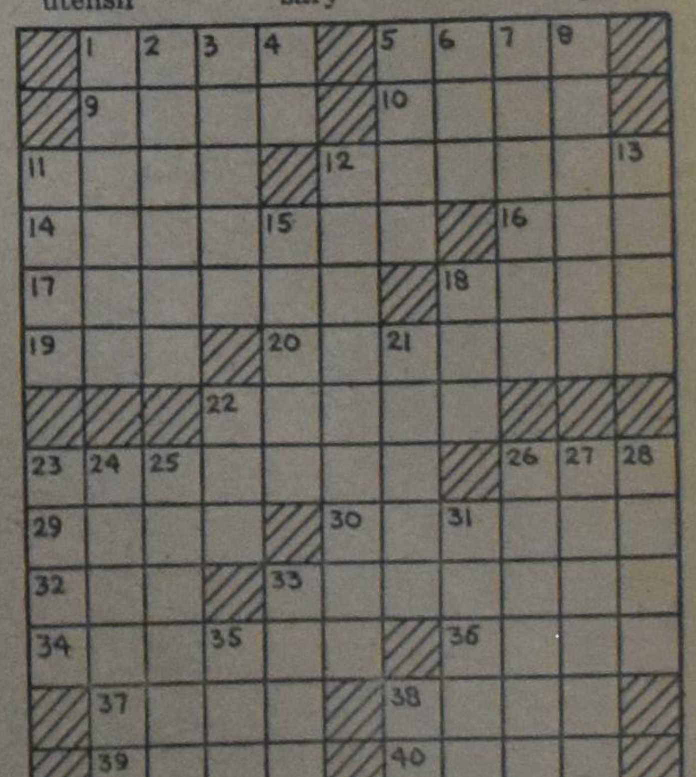

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements ... $4.00
Engagement-announcements ... $4.00
Marriage and anniversaries ... $6.00
Notifications of death ... $5.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

With great joy and gratitude to God, we are happy to announce the birth of our son

STEVEN WILLIAM

A brother for Renee and Mark.

August 20, 1968.

Rev. and Mrs. Wm. Renkema.

28 Bruce Ave. W.
Renfrew, Ont.

With great joy and gratitude we announce that the Lord entrusted to our care a little daughter

CAROL-ANN

a five-month-old sister for Jeffrey, Gordon and Peter.

Mr. and Mrs. David Weima (nee DeSchiffart).

R.R. 3, Brockville, Ont.

August 21, 1968.

With thanks to the Lord we announce the birth of a daughter

DENISE WILHELMINA

A sister for
Rudy Jacob,
Wilda Sandra,
Harold Frank,
Catharine Joy,
Albert John.

John and Willy Visscher.

R.R. 2,
Wallenstein, Ont.

August 25, 1968.

Mr. and Mrs. R. Kingma of R.R. # 7 Strathroy are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

GRIETJE

to

Mr. GARY VANARRAGON

son of Mr. and Mrs. G. W. VanArragon of Mt. Brydges, Ont., on Thursday, Aug. 29, 1968 at 7:30 P.M. at the Westmount Christian Reformed Church, Strathroy.

Rev. H. Eshuis officiating.

Future Address:
R.R. # 10, Peterborough, Ont.

Woensdag 31 juli 1968 herdachten onze geliefde ouders

CORNELIS NOORDEGRAAF, V.D.M.

en

FROUKJE NOORDEGRAAF—DOUWES

hun 25-jarige echtvereniging.

Vaders ziekte maakte het noodzakelijk dit in alle rust en stilte te doen.

Hun trouwtekst Ex. 13 vs. 21 & 22 moge de Here ook verder heerlijk aan hen vervullen.

Hun dankbare kinderen en kleinkind:
Matrijke en Jake,
Jeanette.
Leko.

11 Fleetwood Ave.,
Toronto 15, Ont.

On August 25, 1968
(Rev.) FRANCOIS GUILLAUME
and
MARIA JOHANNA GUILLAUME-HAGT

celebrated their 30th wedding anniversary while visiting the Netherlands.

We, their children and grandchildren, are thankful to the Lord for His sustaining care.

Psalm 121.

Co and Jaap VanderVeen.
Riek, Jaap, Margreet, Marjoke, Gineke,
Amstelveen, Holl.
Frank and Ann Guillaume,
Claudine,
Mississauga, Ont.
Betty and Herman VandeBurgt.
Roland, Ian,
Etobicoke, Ont.
August G.,
Edmonton, Alta.
9508 - 75th St.,
Edmonton, Alberta.

Op 12 augustus 1968 werd van ons weggenomen onze lieve man, vader, grootvader en overgrootvader

BARTELE WAGENAAR,

op de leeftijd van 78 jaar.

"Nooit kan 't geloof te veel verwachten."

Mrs. B. Wagenaar—Veldman.
Mrs. H. DeVries—Wagenaar.
Mrs. & Mrs. W. Spoelstra.
Mr. & Mrs. B. Wagenaar.
Mr. & Mrs. Chr. Wagenaar.
20 kleinkinderen en 7 achterkleinkinderen.

Port Dover, Ontario.

After 57 years of being a pilgrim on this earth and 32 years of marriage, the Lord took unto Himself our beloved wife, mother and grandmother

AAFKE "ANNE" BILSTRA,

wife of Peter Bilstra.

Children and grandchildren:
Mr. & Mrs. Albert Bilstra and son Timothy.
Mrs. Nellie Pentland and daughter Vickie.

"I consider that what we suffer at this present time cannot be compared at all with the glory that is going to be revealed to us."
Rom. 8:18.

Goderich, Ont.

From the Netherlands we received with sadness the news of the passing away of our dear mother, grandmother and great grandmother

MARGJE BAKKER—KIKKERT.

May the Lord strengthen Opa Bakker and family in these days of sorrow.

The family Eggink.

Hoogeveen, Aug. 20, 1968.

De vrouwenvereniging Dorcas te Burlington, Ont. betuigt haar oprechte deelneming aan Mrs. J. Thies met het overlijden van haar echtgenoot

Mr. GEORGE THIES.

August 20, 1968.

Mrs. I. Jorritsma, Presidente.
Mrs. W. Kooistra, Secretaresse.

---

10 ACRES

8 Mijl vanaf Hamilton. Huis van alle gemakken voorzien. 7 jaar oud. 5 slaapkamers, 2 moderne barns. Ruimte voor 700 varkens.

Jack Bylsma

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Wanted to buy:

MODERN DAIRYFARM

150-200 acres, with milkcontract, in S.W. Ontario. Letters under no. 2082, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted: A responsible

YOUNG LADY

to help in Christian family with 3 young children. Residing in Smithville area. Live in. Please write to # 2079, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HELP WANTED ON A DAIRYFARM

We also have a herd of 40 sows, which present man manages for half of the profit. Gas heated house, with 4 bedrooms, available. Present help bought his own farm. Apply to Elvin S. Elgersma, R.R. 1, Cayuga, Ont. Phone 772-5420.

FOREST, ONTARIO

CHRISTIAN REFORMED CHURCH

INVITES YOU TO WORSHIP WITH US

Near camping facilities on Lake Huron (Southern Tip). Pinery and Ipperwash Provincial Parks.

Rt. 21—On the Corner North of Forest, Ontario.

10:00 a.m. and 3:00 p.m. services.

BOARD & ROOM

available for two mature male University students. Available Sept 3. Close to First Christian Reformed Church Toronto, A.A.C.S. and the U. of T. Contact: J. DeVries, 841 St. Clair Ave. W., Toronto 10, Ont. Phone 531-4108.

When you visit the West coast relax at the

HILLTOP MOTEL

Daily - weekly - or monthly rates. Christian Reformed Church close by. Amse Pel, 11100 Highway 99 (Exit Hazel Dell), Vancouver, Washington, U.S.A.

TEACHERS WANTED

"Red Deer Christian School" The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3935 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

British Columbia.

The Duncan Christian School Society needs a fully qualified

LADY TEACHER

for grade 3 and part of grade 2. Please send applications to Mr. J. Kroek, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

The Canadian Christian School of Smithers, B.C. is in urgent need of

TWO TEACHERS

to fill positions in grade 1 and grade 2. Ideal teaching conditions in a beautiful area. Please contact Mr. H. Bakker, P.O. Box 2117, Smithers, B.C.

BUY FROM THE PEOLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

S. H. BOERSMA

FULL PRICE $26,700

100 ACRE farm FULLY TILED. All under cultivation. Near the town of Inwood. 120 rod frontage. 2 miles from #80 Highway. Included in the price is a full line of equipment with 2 tractors, good barn and driveshed with steel roofs. Deep rock well. GOOD 3-BEDROOM HOME WITH MODERN PLUMBING. Can be bought with LOW DOWNPAYMENT and owner will take back a mortgage at a reasonable interest rate. Call or write BERNIE BOERSMA or PETER PIWCZYK at 643 Murphy Rd., Sarnia. Phone 344-2433.

SIEBREN HART BOERSMA

Real Estate Broker

643 MURPHY RD., SARNIA PHONE 344-2433

HEAR

Dr. Joel H. Nederhood
of the Back to God Hour
speak on:

"NEW LIFE FOR LABOUR"

Sunday, September 1, on your local radio station.

Invite your neigbours and friends to listen to this challenging Labour Day Message.

Assembly of Presbyterian Church in Canada calls for self examination

(Christian Century) A growing desire for self-examination was evident at the 94th General Assembly of the Presbyterian Church in Canada, which met in Toronto June 5-12. As a result, opportunity for such self-examination will be given at the 1969 assembly, with the first two days devoted to working sessions rather than to routine business. At that time changes in structure, policies and priorities will be considered. All major boards and committees will prepare their annual report in ways appropriate to this discussion, and will distribute them in advance of the assembly date to give commissioners an opportunity for careful study. To expedite the business, all reports which require no debate or action will be presented for adoption early in the sessions — althoug this action may be challenged with regard to any report.

The major debate in this year's assembly centered on the state of the ministry, and on the need not only to recruit new men but to retain those who are now in the pastoral ministry. The approach came from two directions: the standing committee on recruitment and vocation and a special committee on vocation and resources. The special committee was authorized to enlarge its membership and to involve the whole church as widely as possible in a study of the ministry as it relates to changing life in Canada. The recruitment committee received approval to undertake a program of research and development and to engage a firm of professional consultants for this purpose. Though the roll shows the highest number of Presbyterian ministers in recent years, many of them are leaving the pastorate to teach, to work with alcoholics or parole boards or to engage in other forms of specialized ministry.

In a statement on marriage and divorce the Board of Evangelism and Social Action dealt with some of the fundamentals of family life. A section addressed to the unmarried warned that "on the basis of the law of God and the nature which he gave us, premarital and extramarital sexual intercourse is excluded."

While the board recognized the importance of religion in the home, it stated that "the religious faith of couples applying to adopt children, or the lack of professed faith or the fact that the husband and wife are of different faiths, should not in itself be a barrier to the approval of their application."

The assembly expressed concern about the housing situation in Canada; it stressed the need for public housing that will provide for human needs, not merely shelter for individuals. It agreed that a department with housing as its prime concern ought to be established in the federal government and in each provincial government.

The assembly urged its congregations to assist in the war on poverty not only by bringing together concerned groups, but "by getting to know and identifying with 'disadvantaged' persons and families in their communities, and supporting them in their desire to have a voice in determining their own destinies."

Most of the changes introduced this year arose from appeals sounded by an unofficial Congress of Concern held in Toronto on the two days prior to the assembly opening. Participants in the congress deliberated on the theme: "Crisis Equals Danger Plus Opportunity." (RES)

THE CANADIAN HOME BIBLE LEAGUE

in TORONTO needs a

FULL-TIME SECRETARY

for general office duties.

Apply to: CAN. HOME BIBLE LEAGUE, 2590 Weston Road, Weston, Ont. Attention: Mr. J. VanderBoom.

WANTED:

ROUTE MAN
for Farm Pick-up

APPLY TO:

TURKSTRA'S EGGS LTD.
615 KING ST. WEST, HAMILTON, ONT.
JA 2-7900

The Hamilton District Christian High School requires

A JANITOR

for its enlarged school building. This is a full time job, which requires that the building and grounds are kept in good shape, and that minor repairs are carried out. Please send your applications to Mr. K. Terpstra, 7 Tampa Court, Hamilton, Ont., phone 385-4287.

PHOE DAU, Zuid-Vietnam: Een Vietnamese vrouw huilt als zij de schamele bezittingen draagt, welke in haar vernielde huis zijn overgebleven. Tijdens een aanval van Noordvietnamese en Vietcong eenheden zijn de meeste huizen platgebrand, waardoor 90 procent van de dorpelingen dakloos werd. Phoe Dau is gelegen ten noorden van An Hoa in de provincie Quan Tin.

A SIGN OF THE LORD JESUS

Mr. William Ackerman and Mr. John VanderBoom, respectively Director of the World Home Bible League and the Canadian Home Bible League have great plans for this year.

During this summer they have been attending the International Reformed Missionary Conference at Baarn, The Netherlands, and met with the delegates of Indonesian churches. The trip is related to a special program which intends to supply the Word of God to the Christian churches in Indonesia.

How great the need for Bibles is in some parts of Indonesia appears obviously from a letter of which Mr. John Vander Boom has sent me a copy. The letter, dated May 31, 1968, was mailed to the Canadian Home Bible League Director by the Rev. H. P. Brandsma, missionary of the Christelijke Gereformeerde Kerk in the Netherlands, to Sulawesi Selatan. Sulawesi Selatan was called South Celebes in the past.

Deep in the mountain areas o. the island, Celebes, Mamasa .s situated. The people there belong to the tribes of the Toradjas. They have their own culture, their own language, and also their own church, "Geredjah Keristen Mamasa", the Christian Church of Mamasa.

Since 1950 much terror has gone over that country. Homes and harvests have been destroyed, people have been killed, and deep affliction has been poured out over the Church of Christ in Mamasa. This writer and his colleagues were made captives at Mamasa in days of revolution in 1950. In spite of all the terrors, the Church of Christ is still there. The Lord Jesus has been with His disciples like He has promised, and due to the grace of the Holy Spirit there are yet true believers and congregations in Mamasa.

It appears that, after years and years, the Western churches have a renewed contact with the Christian church in that part of Indonesia. In his letter to Mr. J. Vander Boom, the Rev. H. P. Brandsma has now reported the enormous need for Bibles and Christian literature in that mountain area of Sulawesi.

The missionary visited a congregation, and discovered that of the twelve consistory members only one had a Bible. He added that in the other churches the situation is not much better.

You will agree that, under those circumstances, elders are hardly able to guide a congregation. Churches like that become easily a prey to the false prophets and the sects. And how active the latter are!

It is important that the readers of Calvinist-Contact know what the Christelijke Gereformeerde Kerk in The Netherlands is doing to support the Christian Church in Mamasa. They have sent two ministers and one medical doctor to that country. They are supporting theological students, and helping native pastors to purchase food and clothes. Besides that they are supporting various Christian schools.

However, there are many more needs. The shortage of Bibles and Scripture portions is one of them.

When missionary H. P. Brandsma informed the Toradja Church about the plans of the Canadian Home Bible League to ship Bibles and Scripture portions in the Indonesian languages, the member of the Synod of "Geredjah Keristen Mamasa" at once saw in that **a sign of the Lord Jesus** that He will care for His Church in Mamasa.

How privileged we are in Canada! We may support the important work of the Canadian Home Bible League, and may be instrumental in supplying the Scriptures to the people of Indonesia!

In the fall and winter of this year the Canadian Home Bible League will make an appeal to you. You will receive the opportunity to show to your fellowmen in Indonesia how happy you feel because all your consistory members have a Bible at hand, and even several copies of the Word of God are available in your own home.

At this moment we want you to join us in the prayers for the people of Indonesia, and their needs for Bibles. Pray that God's people may be glad to help, and happy to share with others the Living Water.

There is a cry for Bibles coming from over the ocean. The Holy Spirit is working there. Let us provide "the Sword of the Spirit" abundantly, and "heathen lands and hostile peoples soon shall come the Lord to know".

G. H. Polman.

Niagara Falls, Ont.

CHRISTIAN REFORMED CHURCH OPENS MISSION POST IN PUERTO RICO

(Grand Rapids, Michigan) Two missionary family of the Christian Reformed Church have take residence in Puerto Rico. The Caribbean island promises many opportunities for evangelism.

The home of one missionary in Valle Arriba Heights was remodeled to provide a meeting place for a Sunday School. On the first day when Bible classes were held, 23 persons appeared. Following the meeting the missionaries held a short prayer service of thanksgiving.

The missionaries reported that they were warmly welcomed by the most fundamental and evangelical churches in Puerto Rico but that the reception by the groups which are more modernistic and ecumenically oriented was cool. "We hope that we will adjust to them and strengthen their organizations," the missionaries reported.

Work is contemplated both in new residential districts and in the inner city. "The strongest and most urgent reason to begin work in the inner city is the lack of Scriptural preaching in most church there," the report stated.

(RES)

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2850 Kalamazoo Ave S.E.
Grand Rapids, U.S.A
Mich. 49508

Lambert Huizingh
Acredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
1 Wellington St. E.
AURORA, ONT.
Telephone: 727-9797

Toon Hermans 100%

TOON HERMANS in his first Show on the American Continent, presented by
THE DUTCH CANADIAN ALLIANCE OF ONTARIO INC.
in co-operation with
KLM ROYAL DUTCH AIRLINES, and . . .

Toronto:
DUTCH CANADIAN (TORONTO) CREDIT UNION
SEPT. 19, 20, 21
The Eaton Auditorium

Ottawa:
NETHERLANDS CANADA SOCIETY &
HOLLANDIA SPORTS & ENTERTAINMENT CLUB
SEPT. 23
High School of Commerce

Oshawa:
DUTCH (OSHAWA) CREDIT UNION
SEPT. 24
Eastdale Collegiate

St. Catharines:
DUTCH (LINCOLN & WELLAND) CREDIT UNION
SEPT. 25
Palace Theatre

London:
ST. WILLIBRORD (LONDON) CREDIT UNION
SEPT. 27
Centennial Hall

Hamilton:
NETHERLANDS (HAMILTON) CREDIT UNION
SEPT. 28
Delta Collegiate

For Tickets contact the organizations listed above.

Bring your Canadian friends to Toon's first show in the English language!

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT for the Wedding Anniversary of Mom and Dad, or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

I like to receive the book

1st choice

2nd choice

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

De Ruyter's Muisjes
KINDEREN ZIJN ER DOL OP
P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860
Imported by: VAN'S Imp. Ltd.
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp. Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl. Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDÉREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); *Mijn kind wil niet eten* (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.